

BODLÁK

Trampská osada samotářů "JASNÁ HVĚZDA" Praha

Daktari & Medik: Na návštěvě

Podzim-zima
1987

AHOJ KAMARÁDI!

OBSAH

Strana

Podzimní fejeton	3-4.
Memoriál "O cenu Františka Potáčky"	5-7.
Život jména "Country"	9-11.
Z naší činnosti & Připravujeme	13-14.
Jak todoopravdy bylo se Slaňákovou svatbou...	14-16.
Hodina duchů - povídka z knihy Potlach	16-17.
Cesta zpátky - písnička pro Vás	18.
Redakční oznámení, Inserce Bodláku	19.
Náš rozhovor	21-22.
Štánlavice ano - či ne?!	23.
Ochranářské okénko Bodláku /Vede Vokoun-Praha/	24.
Colorado Bob - povídka z Trapsavce 1986	25.
Naše řeč	26-34.
Novinky Bodláku,...a na závěr:	35.

"...ještě né! Ještě není konec! Pro dnešní skorovánoční a novoroční číslo Bodláku jsme připravili malé překvapení!
ORIGINAL - SPECIAL - SUPER COMICS !! sledujte str.36-50.

PODZIMNÍ fejeton

Je tady podzim. Přihnal se nepozorovaně, ale zato jistě, s drtivou přesností výběrčího činže.

Listí-minulý týden ještě zelené a včera zlaté, zhnědlo pod přívalem chladivého mrholení a častých ranních mlh.

Je prostě tady a nutno s tím počítat.

Najednou člověk cejtí, že to zebe a kanady jsou nacucaný skoro stejně jako školní houba učitele Kolíska.

Že než si třikrát odplivneš přes levý rameno, přihasí si to večerní šero, jak hospodskéj při zavíračce a "nad pasekou vzlétne hejno vran

Strejda čas už zase prásknul do koní!

Není to ani tak dávno, co jsem vás vítal u letního vydání Bodláku a už je tu podzim. Podzim a zima.

První plískanice když martin přífrčí na bílý herce, prosolený cesty a skleněný koule za výlohami rozzářenejch výkladů vyprávěj i žalujou.

O lidský marnivosti a taky hlouposti.

O spoustě štěstí i neštěstí, který nám tenhle rok přinesl.

O tom, co se nám zase povedlo vymyslet pro rychlejší likvidaci jedny bleděmodrý planety.....

Když padne podzim do polí, vždycky takhle sedím a přemýšlím.

Jestli by to třeba nešlo, jen tak si říct:

"A od toho příštího roku jinak, líp...."

Nemyslíte, ctěná trampská veřejnosti, že právě mezi náma, mezi téma, kdo se tak často a tak hlasitě odvolávají na své vznešené ideály a cíle, na kamarádství, svobodu, nezávislost a volnost, by se mohlo začít ??

Říkejte si tomu jak chcete, ale mám stálý a ne zrovna příjemný pocit, že víc kecáme a brečíme, než děláme!

Tramping není v maskáčový bundě a v kanadách. To je jen symbol, znak příslušnosti, ale ne cíl!

Ten je přece jinde a kdo chce, dříve nebo později ho najde.

Roky, co letěj kolem, nás mění. Mění všechny a bez rozdílu.

Najednou je míň času, doma čeká manželka co je fakt úplně jiná než ty vostatní...., a děcko. Šéf zase votravuje s uzávěrkou, na

auto co sis loni koupil/samozřejmě jenom kvůli tomu našemu mapartovi, dyť mě znáš, ale hned jak trochu povyroste, vyrazím

ven...../nejsou vůbec žádný náhradní díly a i ty banány jsou letos dražší.....

Tvrdí mužové českých prerů a "salůnů", nekompromisní rangery, trapeři a dobrodruzi chráněných krajinných oblastí se pomalu, ale jistě stále častěji opásávají zástěrami, namísto strakatých šátků, usárnu vymění za pytel starostí rodinného krbu, maskáč za nedělní monterky.....

Posezení v denní vinárně při náhodném setkání není vůbec bezstarostné a nenápadné pomrkávání na displej hodinek připomíná smuteční nekrolog.

"Tak zase brzo ahoj! Musíme se taky konečně všichni sejít! No jasně, určitě se ozvu, jen co se trochu vymotám z toho blázince co mám teď před koncem roku, znáš to....."

To co bylo ještě nedávno zákon, je dnes bláznivá romantika zastydlejších pubertáků?

Jaký teda platí hodnoty?

Došli jsme tak daleko, že ruku vloženou ještě před pár lety do ohně bez zaváhání, bude dnes či zítra nutno ošetřit s popáleninami třetího stupně?

Snad je to přirozenej proces. Nevím, ale nějak mi to pořád nejde a asi ani nikdy nepůjde pod vousy!

Co takhle trochu v tom novém roce s dvěma osmičkami na konci zapracovat sami na sobě, i na svém okolí?

Nechat plavat přežitý tradice a vztahy, vyhodit z okna záplavy různých povinností a nutností který už dávno neplatěj a tudíž nejsou k ničemu, melancholii loňskejch lásek a berličky tradice která nás nic neříká. Překopat zažitý biorytmus pozvolně maloměšťácké pohodlnosti a začít znova, po svém, jinak a přece stejně....., nestálo by to za úvahu??

Věřím. Věřím že nejen já budu zas a znova vyrážet tam, "kde nebe je vysoké a modré a oblaka bílá rychleji než kde jinde plují.

Uslyším tu píseň větru v korunách borovic.

Tu píseň dalek závratných až tiše a velebně zašumí větve stromů. Zase bude záře slunce červená stékat po jejich rozpukaných kmenech a vůně pryskyřice nás omámí.

A večer oheň táborový do tmy zasvítí a vyvolá znovu pocity, které otřesou duší....."

Tak nad tímhle vším uvažuji, když Mikuláš cinká za oknem a "blízko blizoučko je štědrý den....."

Co vy na to, kamarádi?

Zkusíme to ?

JÁ JSEM PRO !!!!!

/S použitím citátů J.F. a W.R./

sesmolil: - dRi -

memoriál o cenu „Fr. POTÁPKY“

Vážení čtenáři!

V dnešním čísle časopisu Bodlak uveřejňujeme první část příspěvků, kterými jste alespoň prozatím oblesali "Memoriál Frant. Potápký". Zároveň si dovoluujeme upozornit "vážavce" že mají poslední možnost zapojit se do soutěže, pošlou-li svá dílka na adresu redakce, nejpozději však do konce prosince 1987. A teď už k prvnímu soutěžnímu příspěvku!

Pozn.: Jméno autora a datum uvádíme pouze tehdy, nepřeje-li si dotyčný zůstat v anonimitě.

B A R Á K

M. Hlávka/7.5.1984

Šel jsem kolem starýho voprejskanýho baráku. Na střeše chyběla tak polovina tašek, několik voken bylo zabeďněnejch prknama a v těch vostatných už taky nebylo sklo.

Stropy v přízemí podpíralo několik shnilých trámů a ve vyšších patrech už snad ani nebyly. Nalevo vod dveří na jednom zrezlým hřebíku visela cedulka se zbytkem nápisu "Kulturní památka". Koušek vod tohohle baráku se tísnil dav lidí. Brzy jsem pochopil proč. Uprostřed stál nejakej chlápek v saku a kravatě a pořád křičel: "Ta sázíme, sázíme, jedna sázka za korunu! Za půl hodiny konec sázek! Kdo nehraje- nevyhraje!"

"Vo co se to tu sází?" zeptal jsem se jednoho staršího pána, co stál na kraji celýho shluku lidí.

"Vo to, jak dlouho támhleta barabizna vydrží", vodpověděl a ukázal na ten barák se zbytkem nápisu "Kulturní památka" "...jestli do pozejtří, nebo jen do zejtrka"

"A jak to teďka vypadá?"

"Asi čtvrtina lidí je pro pozejtřek, zbytek pro zejtrk."

Znalecky jsem se podíval na tu ruinu co se vo ní sázelo, a tynul jsem si, že by ešte tak pětadvacet hodin vydržet mohla.

Protlačil jsem se do prostředka davu a vsadil jsem dvě kačky, že ten barák vydrží jen do zejtrka. Dvacet minut nato ten pán v saku uzevřel sázky a dav netrpělivě čekal, jak se situace vyvine.

Teda vyvinula se tak, jak nikdo nečekal!

Nikdo nevyhrál, protože ten barák se rozsypal už za pět minut po skončení sázek.

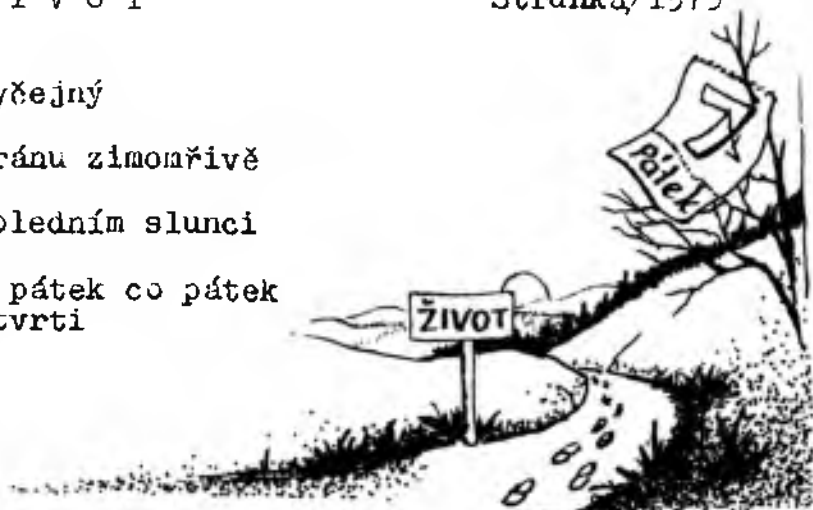
Jenže nebylo to úplně fér! Kdyby do něj nenabourala ta vopilá bába s trakařem, tak moh ešte aspoň ten jeden den vydržet!

Jenže na druhý straně bylo evidentní, že organisátor sázek s tou ženskou smluvenej nebyl.

Jinak by určitě popošel koušek stranou, a nenechal by si tu zříceninu spadnout na hlavu!

Na následující straně vybíráme tři poetické útvary z tvorby kamarádky Strunky.

Žít si svůj malý obyčejný
život
tulit se v mlhavém ránu zimomřivě
do spacáku
Slapat s partou v poledním slunci
dálku
opouštět tvrdošíjně pátek co pátek
zaprášený městský čtvrti
a žít.....
Žít si svůj malý
obyčejný
život

NA ZASTÁVCE

Šedivá clona soumraku
zaplavuje chodce
na třídě velkoměsta
Stojíš tu s uzdou
a nevíš
jak vyjádřit ten pocit
náhlého osamění
stesku
a touhy po návratu

Nevnímáš městský ruch
cinkání tramvají
skřípot brzd
a hemžení lidí
ulice se slévá
v jeden mlhavý proud
na jehož konci
je vysněná brána
cesty k návratu....

Zase přijdu...-zašeptáš dálkám
ještě než tě pohltní
přeplněnej městskej autobus...

Strunka/1979

A do třetice to bude tentokrát ještě jedna povídka kamaráda
Miloše Hlávky, která se jmenuje:

SEJDEME SE NA VLACHOVCE

"Ještě jednou mezi námi vítám Brigádu socialistické práce z národního podniku Rudá zěře z Hankovic nad Markétou. A teď vám Stříbrná muzika zahraje polku...."

"...Rádi bychom ještě řekli, že naše Brigáda socialistické práce přijala sdružený socialistický závazek, že zasklení oken v dílnách sníží spotřebu energie na vytápění o padesát procent!
Dosavadní nezasklenost oken pramenila ze snahy uspořit sklo!"

SPÍ ZÁMEK
SÍPKOVÝ

Půlnoční hodina
Není čas snít
Po cestách vyprahlých
je třeba jít
Za svítání
od slunce zpod víček
půjčit si smích

Víra
je stoletá

Je třeba jít
po cestách časem už zavátých

Pravda
to není hřích -
v kámen je zakletá.

Strunka/???

"To je jistě vítaná iniciativa. Opět jste nás přesvědčili, že hrdý titul Brigáda socialistické práce je ve správných rukách. A teď nám stříbrná muzika zahraje polku...."

"Ještě bych rád jménem vedení Brigády socialistické práce vyjádřil poděkování vedoucím pracovníkům našeho závodu za to, že umožnilo v okolí našich dílen vysázet rozsáhlé květinové záhonky. Díky příjemnému pracovnímu prostředí plníme teď normy na stopadesát procent. Jsme skutečně velice rádi, že nám vedení továrny vyšlo vstříc."

"Vidím, že Váš závod může být mnohým jiným příkladem. Je od vás velice milé, že jste prozradili hlavní zdroj vašich pracovních úspěchů. A nyní nám stříbrná muzika zahraje polku....."

"Ovšem! Příjemné pracovní prostředí je předpokladem úspěchu, avšak naše Brigáda socialistické práce se nespokojuje s dosaženými úspěchy. Na náš návrh se má v budoucnu instalovat nová hlasitější sířena oznamující začátek a konec pracovní doby."

"Je skutečně velice hezké, že pamatujete na budoucnost. Je to známkou toho, že vaše továrna bude vysoko překračovat plán i nadále. Nu a teď nám stříbrná muzika zahraje polku...."

"Pochopitelně ani potom nesložíme ruce v klín. Doufáme, že se nám podaří prosadit výměnu píchaček. Ty dosavadní se předbíhají, což působí ztráty našemu podniku. Doufáme, že tato akce se setká s pochopením jak u našich pracujících, tak i u vedení továrny."

"To doufáme také. A teď nám už konečně stříbrná muzika zahraje polku....., Haló! Stříbrná muziko! Kam jsi zmizela?.... Dojděte někdo pro kapelu!"

Teď tedy budou mít naši hosté příležitost pochlubit se svými dalšími úspěchy."

"My si myslíme, že bychom si mohli zazpívat sami. U nás na závodě máme taky kapelu a nástroje jsme si přivezli s sebou!"

"To je příjemné překvapení! A co nám zahrajete? Černého cikána? Bude to škoda lásky? Nebo snad Rybička? Nebo Šumařinka? Nebo Padla facka na sále?"

"Dejte nám pokoj s dechovkou! Jinak bysme si nedávali práci, abysme tuhle vocad vystrnadilí! Vzali jsme si kytary a hrajem Bednu vod whisky!"

Pořad se z důvodů nikoliv technických nakonec nevysílal.

Tolik tentokrát vybíráme z prací zaslaných do naší soutěže "Memoriál o cenu Františka Potáčky" a ještě jednou připomínáme, že uzávěrka pro zaslání prací je 31.12.1987

PŘIŠEL PODZIM. NÁPOJ Z TRNEK PŘEPÁLIL MU HRNEK !

ŽIVOT JMÉNEM

Country

1930

Třicátá léta výrazně formovala nové hvězdy Country-music, pozoruhodné však bylo, že její interpreti stále ještě přicházeli z venkovského prostředí jako odchovanci původních rurálních tradic. Bob Wills (6.3.1905 až 13.5.1975) z muzikantské rodiny v Texasu hrál poprvé na veřejnosti na housle jako desetiletý, když musel zaskočit v kapele za tatínka, jehož uprostřed hry zaskočilo množství zkonsumovaného alkoholu.

Za své více než padesátileté kariéry doplnil v souboru housle, kytary a banja i jazzovými nástroji a z kombinace venkovské lidovky, černošského muzicírování a dixielandu vytvořil taneční styl, kterému se začalo říkat "západní swing".

Když jeden z jeho následovníků Pee King přivezl v roce 1934 na podium Nashvillské "opery" poprvé bicí nástroje, byla z toho malá revoluce.

Gene Autry (nar. 29.9.1907 na ranči v Texasu) začínal jako výpomocný telegrafista v Oklahomě, než se dostal k závratné kariéře zpívajícího kovboje v sériově vyráběných hollywoodských filmech. Byl první, který tímto způsobem naznačil cestu i svému vrstevníku, jehož hlas zní dosud v uších milionům návštěvníků kin:

TEX RITTER

(12.1.1906-2.1.1974)

se vezpíval do paměti filmových fanoušků hlavní písní ze slavného filmu "V pravé poledne" z r.1952. To už měl za sebou 78 filmových kovbojek, které natočil v letech 1936-48. Vyráběly se na běžícím pásu, filmaři je označovali jen pořadovým číslem (Ritter č.7, nebo Autry č.9), a herecké hvězdy, navlečené do přepychových kovbojských úborů z drahých módních salónů, v nich rutinovane zvládaly standardní přestřelky, pronásledování padouchů na koních, i objímání se svými vyvolenými, aniž měly tušení, o čem vlastně v příběhu jde.

Ritter se narodil roku 1906 na Texaském ranči, studoval práva na universitě kterou nedokončil. Ale ve třicátých letech už ho Američané znali z oblíbených kovbojských rozhlasových seriálů, na Broadwayi vystoupil r.1930 ve hře "Zelenají se šefíky" (Green Grow the Lilacs), která se později stala základem úspěšného muzikálu "Oklahoma", a když se konečně dostal do Hollywoodu, rozšířila se jeho sláva všude, kam se filmové kovbojky dostaly. Pod pomádou hollywoodské šminky se přece jen ozývalo něco z toho, jak zpívali skuteční kovbojové na širokých pláních Texasu.

Válečná léta značně přibrzdila tempo hollywoodského průmyslu. Ale velké změny které sebou válka přinášela se projevovaly i ve Spojených státech.

Vznikl velký příliv pracovních sil z Jihu do velkoměst severu. Na Jihu naopak vyrůstaly velké vojenské výcvikové tábory a armáda promísila vojáky nejprve mladší, později střední i starší generace bez ohledu na to, z jakého prostředí sem přišli.

Na frontách i posádkách v Evropě i daleko v Tichomoří hledali oporu v něčem, co jim nejvíce a nejvýrazněji připomínalo domov - hudba jižanského venkova se stala společným jmenovatelem, který nyní stále více přijímal i Sever.

Countryová hudba dostala daleko širší uplatnění na rozhlasových vlnách. Důsledky byly dvojího druhu.

Písničky venkovských skladatelů začaly již za války a ihned po ní pronikat do repertoáru osvědčených představitelů hlavního písničkového proudu; Bing Crosby nebo sestry Andrewsovy povýšili do kategorie hitů řadu melodií, které napadly ve šťastné chvílce některého venkovského písničkáře.

Přímo v lůně venkovské hudby se objevili interpreti, kteří se neváhali přizpůsobovat nablýskanému "popu" hlavního proudu.

Eddy Arnold (nar. 15.5.1918) "oráč z Tennessee", vyrostl z farmářského dělníka ve hvězdu, jejíž nahrávky figurovaly na přelomu čtyřicátých a padesátých let v americké písničkové hitparádě.

Ale expanse venkovské hudby v tomto období je spojena i s jiným jménem, které ji z hollywoodských exteriérů vrací do jihovýchodních hor:

ROY ACUFF

(15.9.1903- ???)

se stal jedním ze symbolů válečné Ameriky. Jeho otec byl střídavě právník, baptistický farář a nakonec soudce v malém městečku ve státě Tennessee. I s těmito funkcemi měl co dělat, aby uživil rodinu s pěti dětmi a občas si ulevoval muzicírováním na tradiční lidové housle.

Tuhle zálibu sice Roy zdědil, dlouho však ustupovala závodnímu sportu. V dráze profesionálního hráče baseballové ligy mu zabránil jen sklon ke slunečním úpalům, který mu působil vážné zdravotní potíže.

Když mu bylo dvacet sedm, poznal, že se sportem je definitivně konec. Aby se utěšil, vydal se jako zpěvák, muzikant a komediant na cestu s kočovnou skupinou místního doktora, prodávajícího další ze zázračných a osvědčených všeléků.

Postupem času získával angažmá v místních rozhlasových stanicích a r. 1938 se mu podařilo propracovat se do nashvillské Starobylé nóbl opery.

Jeho skupina sem poprvé přinesla "Dobro", akustickou kytaru havajského zvuku (vynález českých usídlenců, bratři Doupěrových, nazvaných podle zkratky jejich firmy "DOPiera-BROthers"), a současně přispěla k postupující proměně "operních" souborů.

Do té doby tu byli zpěváci prostě členy instrumentálních skupin - Acuffovi "Blázniví Tenesáci" (Crazy Tennesseemans, od roku 1942 se název souboru změnil na "Chlapci ze Zamřezaných hor - Smoky Mountains Boys"), se čím dál tím víc přeměňovali v doprovodnou skupinu vedoucího zpěváka.

Ve čtyřicátých letech už byl Acuff nejen největší hvězdou nashvillské opery, jejíž prestiž nyní prudce vzrůstala, ale patřil i k nejoblíbenějším zpěvákům populární hudby vůbec.

Američtí vojáci ho v jedné anketě zařadili na první místo před Franka Šinatra, a Japonci na Okinavě mu při svém útoku na americké posice provolávali hanbu; větší urážku amerických tradic si nedovedli vymyslet.

Acuff byl zastáncem takových tradic. Svým "horalským" hlasem a repertoárem, v němž k nejúspěšnějším patřily písničky o železničních neštěstích a železnici vůbec, byl symbolem solidních a stabilních hodnot minulosti.

Roku 1943 se spojil se skladatelem Fredem Rosem, který krátce před tím vystoupil ze společnosti ASCAP (Společnost Amerických skladatelů, textařů a nakladatelů), a společně založili hudební nakladatelství Acuff-Rose, které se stalo členem BMI (Broadcast Music, Inc) Byl to jeden z důsledků vývoje, který měl vytvořit v Nashvillu významné středisko hudebního průmyslu - a tím i podstatně proměnit podobu venkovské lidové hudby.

Příště: "HANK WILLIAMS - léta padesátá"

("Širáky z Nashvillu" upravil: -dRi-)

Vážení čtenáři!

Vzhledem k tomu, že náš externí pracovník p. Jelínek onemocněl neidentifikovatelnou chorobou zahraničního původu, nemohl zaslat do uzávěrky tohoto čísla nejnovější informace o životě a díle H.V. Doudéry, které zjistil při svém pobytu v Čiernej pod Divou. Uveřejňujeme proto pouze jednu ze starších fotografií Douděrových činností.

Roku 1924 provedl H.V. Douděra ojedinělý experiment v oblasti chovatelství, když zkřížil krávu s anglickým bassetem. Bohužel,

Obývací jídelna. Navrhly a vyrobily Spojené U. P. závody, Praha, Brno, Bratislava.

Nový plakát arch. Jonáše, vytištěný firmou V. Neubert a synové.

DOPIS, KTERÝ PSALA MATKA SVÉ DCEŘI

Tento dopis nám dala jeho příjemkyně laskavě k dispozici. Poněvadž se jeho obsah zabývá problémem, který zajímá velmi mnoho žen, budiž zde otištěn. „Milá dcero, chápu plně Tvé starosti. I Tvá stará matka je kdysi měla. Když

jsme si s tatínkem tenkrát — jak už je to dávno — zakládali naši domácnost, přinášela žena muži do manželství ještě velkou výbavu prádla. To se musilo uchovat, protože mělo stačit na mnoho let. Bylo to ovšem snadnější než dnes, neboť prádlo bylo tehdy mnohem silnější. Ale práť se musilo také šetrně. Byla

jsem tak nezkušená v domácích věcech a často jsem mívala starost, počínám-li si správně. Tenkrát to byla habička, která mi pomáhala. Ona již věděla, čeho je potřebí, aby se z prádla šetrně a důkladně vyprala i nejnepovolenější špina a prádlo se při tom ušetřilo. Bylo to dobré Schichtovo mýdlo s jelenem. Při-

pomínáš ve svém dopise vůni našeho prádelníku — i tu dává Schichtovo mýdlo s jelenem. Až tedy budeš přiaté kupovat Schichtovo mýdlo s jelenem, vezmi to »balené«. Jsou při něm hezké barevné obrázky a Tvůj malý Kája je již tak velký, že mu způsobí mnoho radosti.“

1224.

KAM?

Z naší činnosti

Tak, léto je za námi a podzim se blíží milovými kroky. Takže bychom se měli trochu ohlédnout za tím, co jsme za uplynulé období prováděli.

Začalo to slaňákovou svatbou která se konala na Womeru ve dnech 5-6. července a o které jsme Vás již informovali v Bodláku číslo 11/87.

Hned za několik dní po této oslavě jsme vyrazili na Velký vandr do Bílých Karpat, který trval týden a zakončili jsme ho trochu netradičně-na brněnské přehradě.

Společně s námi vyrazila na "Velkej" Capka a Petra. Začátkem srpna jsme navštívili Ratibořické údolí a Staré bělidlo, abychom trochu vyzpovídali babičku-paní Jiráskovou. Povídání, které při této příležitosti vzniklo, si můžete přečíst právě v tomto čísle Bodláku.

Předposlední srpnový víkend 22.8. byl tak trochu pracovní. Pomáhali jsme totiž slaňákovým se zařizováním jeho haciendy v Ústí na d. Labem. Ale nechyběl ani večerní jam-session doplněný "coctailovou párty" Made in Medik a hlavně hraní a povídání dlouho do noci.

Poslední sobotu a neděli v srpnu jsme vandrovali po kokořínsku a okolí Valečova.

A je tu září.

4.-6.9. nás mohl každý kdo měl zájem zastihnout na Womeru, kde se konala tradiční podzimní brigáda.

Kopala se odpadová jáma, čistila se okna, drhly podlahy, stěny i stropy a vůbec se všemožně uklízelo. Neděle byla k dokončení úklidu a sekání dřeva na zimu.

Trochu zarážející však zůstává fakt, že se brigády zúčastnila - z těch mnoha kamarádů kteří na Womero jezdí a jezdili-jen Capka, Koblížek a Petra.

A ti, kdo přijet měli, dali nejspíš přednost důležitějším záležitostem.....(On totiž takový písničkový fesťák, to není každý den...!)

Ale i tak se práce udělalo aspoň deset "habadějů", což je dnes prakticky jeden "přehršel" a Capce, Petře a Koblížkovi patří naše velikánské poděkování!

Týden po brigádě jsme na pozvání kamaráda Smrka vyrazili na výstavu trampských řezbářů, křeslířů a vůbec ostatních "kejklířů" do Štáhlavic u Plzně.

Bylo tam na co koukat, bylo tam i o čem povídat.

To už se ale taky začaly "rozjíždět" výročky a různé další akce. Zvadla se začala sypat jedno za druhým. A o tom co jsme prováděli a kde jsme byli zase až příště.

připravujeme

No a teď k tomu, co chystáme!

Především určité kádrové změny, které se dotknou nejen osady, ale i občasníku Bodlák.

Dále bychom Vás chtěli upozornit, že pravidelnost, se kterou vyšla první dvě čísla Bodláku je čistě n á h o d n á !

Označení čtvrtletí v záhlaví a textu je tedy pouze informativní a souvisí s ročním obdobím, ke kterému se číslo-vzhledem k obsahovému zaměření-vztahuje.

Ještě jednou tedy upozorňujeme tazatele na to, že občasník BODLÁK nevychází p e r i o d i c k y !

Dále se musíme omluvit za skluz, ke kterému došlo vinou několika nezodpovědných jedinců, kteří nerespektovali pravidla oběhu časopisu. V novinářském žargonu řečeno: "...byla přijata taková opatření, aby se podobná situace již neopakovala...." Třetí číslo se Vám proto dostává do rukou opožděně, doufáme však že se Vám proto nebude líbit o nic méně a přispěje k Vaší dobré pohodě.

Také jste si jistě povšimli, že Bodlák č.:III dostal "nový kabát" a to díky ilustracím kamaráda Wabiho, který nahradil Kobližka. Kobližek se totiž přestěhovala a tak společně s přerušením osadní činnosti byla nucena dočasně přerušit i práci v redakční radě.

A protože se konec roku kvapem blíží, je třeba konat přípravy k tradiční osadní Novoroční slavnosti. Zatím ještě není rozhodnuto kde se uskuteční, ale jisté je jedno: Kdo se zúčastní, nudit se určitě nebude! No a dříve než společně pozvedneme hlas i číši, určitě zbyde ještě dost a dost času na pár pořádných vandrů podzimní a zimní přírodou. Tak na některém z nich:

A H O J ! ! ! !

- Redakce -

JAK TO DOOPRAVDY BYLO SE SLAŇÁKOVOU SVATBOU ...

Není to tak dávno, co se mi dostal do ruky časopis, který vydává jakési "pofidérní" sdružení pražských trampů. Ohó!! Nevěřil jsem svým očím! Hned na úvodní straně jsem spatřil zasměšňující malůvky tak chrabrého a statečného člověka jakým je můj dobrý přítel Slaňák. Rozkošná bytost-jeho žena-zde byla vylicena jako stvůra a já (ježišmarjá-vlastně Slaňák...) coby člověk, který nedá hostům na svatbě ani najíst!

Jinými slovy: Bodlák číslo II. přinesl největší "kachnu" století! Já vím proč. Za článkem se totiž stejně tak jako za kresbou skrývá HAD-ano, had a člověk prohnany jako liška! Nechci jmenovat toho, kdo byl hlavním iniciátorem těchto bludů, ale protože jsem zastáncem čestného jednání, naliji Vám čistého vína!

jak takhle to tedy bylo:

Když jsem se rozhodl - vlnstné Slaňák alias hodný strýček Romča - vstoupit do svazku manželského, neopoměl pozvat soukmenovce z osady. A to si příznějše byla obrovská chyba.

Jediný, kdo zaslouží naprosté absolutorium je Koblížek. Ostatní dva byli zdrojem zla.

Už jen příjezd pražské delegace stojí za zmínku. Obřad v 9.00 hod. Občané hlavního města Prahy slibují příjezd v 8.00.

Kdo by se domníval že slovo trampa platí, je blázen. 8.30 nic se neděje, všichni hosté nervósně očekávají příjezd svatebčanů z Prahy.

8.40 hod. - Někteří vzteky fialovějí, Slaňák neopouští místnost s panáčkem - nikoli od sazí....

8.50 hod. - objevuje se "výž" s pražskou značkou.

"Ten s téma" / teď už musím pro nezasvěcené říci...., ale ne! / rozvalen na sedačce zkorodované škodovky slintajíc na přední sklo lituje že není šnekem, i tak jeho panenky byly asi 2cm od stěračů. Již z dálky se ozýval křik "pozor, jedu!"

Někteří zlí občané naší čtvrti využili ďábelské jízdy a nastražili do cesty své čtyřnohé přátele. Nebohé tvory strkal řidič do speciálně upraveného vaku, ze kterého - jak jsem si všiml - koukal srnčí nožka a pár slepic, se slovy, "...kdyby nebylo co jíst..."

8.52 hod - zastavuje kára před Slaňákově domem.

Nadšení nezná mezí. Obrýlení pražáci vstupují do bytu a jejich pozornost se obrací k lednici.

8.55 hod - odjezd na "radnici". Proběhl bez problémů, až na naše důvěrné známé. Nejsilnější z pražských se totiž zaklínil v úzkém průchodu do křoví, a když zjistil, že se hned tak ven nedostane, začal konsumovat kuřecí stehýnka, jichž jak se později ukázalo, měl plné kapsy. S pomocí pěti silných jedinců byl vyproštěn.

a usazen do svého přibližovadla.

9.00 hod. - obřad. Při rozhodujícím slůvku "ano" se oba brýlatí perou o "biskupa" který jednomu z nich upadl. Sloganem:

"Už to skončí, máme hlad" urazili předsedu a hrnuli se do sálu.

U slavnostní tabule rychle střídají neodsazená místa a zbylé tekutiny - převážně ty, které v sobě obsahují onu lákavou skupinu OH, přelévají do termosek, speciálně zabudovaných do nohavic.

Mezi nejtrapnější příhody patří okamžik, kdy se "ten s téma" sápe na lžoti kilovou Slaňákovu tetičku a přímo od úst jí vytrhává její oblíbený punčový zákusek.

A to už kují únos nevěsty. Nechutná a nesportovní akce. Vybírají si nejdražší lokál a pijí francouzské koňáčky.

Chudák Slaňákovův otec, který se uvolil pátrat po únoscích spolu s ženichem, již dnes nemá auto a do práce jezdí na oslu!

Trapných scén bylo ještě mnoho!

Těm, kteří již tuší, ba přímo ví, nechci kazit iluze o kamarádech, ale neměl bych vynechat hudební produkci, kterou se prezentovali.

Už rozpraskané, sešlé nástroje, jenž kdysi asi byly kytarami, čítající dohromady pět a půl struny / to i s tou polovinou, kterou měl vousáč v nose /, daly napovědět, co hudebníci předvedou.

Pavoučice Fidla z oblíbeného seriálu "Včelka Mája", je proti
témto atrapám virtuóška!
Ostuda nebrala konce a všichni si odfrkli až když nadešla kýže-
ná nodina odjezdu.
Někteří se sice marně snažili najít své svršky a výslužku, ale
pražáci kteří přicestovali bez jakýchkoli zavazadel, se pod tí-
hou aktovek a příručních kufříků jen prohýbali. Zvláště nejurost-
lejší působil komicky, když se snažil do své Škody 100L narvat
nůši, o jejímž obsahu není třeba diskutovat.
Z výše uvedeného je Vám doufám jasné, že nějaké tvrzení "ať se
nažerou na vlastní svatbě" či "to zas byla vypečená svatba..."
se nezakládají na pravdě.
Svatba to byla "jak se patří" a jediným rušivým elementem byla
dvojice pražských paňáků! Víím, že ten hubenější za nic nemůže,
neboť byl sveden oním zloduchem v lidské podobě, ale je dobré
vědět, jaké lidi máme mezi sebou!
Tak takhle to doopravdy bylo na Slaňákovic svatbě. Jo, a kdyby
jste někdy náhodou dostali pozvání na svatbu "toho s téma"
neberte si výslužku, bude stejně ještě ze Slaňákovic svatby. Při
náhodné návštěvě u výše jmenovaného, jsem totiž spatřil svatební
koláče uložené ve speciálních krabicích. Prej vydrží až sto let!

Já ti dám, žeš nedostal ani nažrat!! Ať všichni ví, co jsi zač!

- Slaňákův přítel -

Redakční poznámka:

Abychom ukázali demokratičnost, s jakou se v naší redakci
přistupuje ke každému zaslanému dopisu, rozhodli jsme se
dopis Slaňákova přítele uveřejnit bez jakýchkoli korektur
v textu i přesto, že v ů b e c n e m á m e t u š e n í
o kom by mohla být řeč!!!!

- Redakce -

HODINA DUCHŮ 12⁰⁰

Už bych šel tak rád spát! Áá zase těch pár mil roklí a hřebetů
... noho... ale všemu je tam nahoře teda kupodivu hodně sněhu.
Doufám, že me žádný psi dásit nebudou. Ale - já vám vo tom
ešt* povím:

Nevím proč každej ve vlaku říkal že jede na "Zlatý dno", vlak
je stejně po cestě všechny vytrousil a tak jsme teď seděli daleko
za poslední stanicí ve sněhu a převraceli polena ve vohni a
věřili, že ten louh z vody, rumu, smetí a čaje přivedeme do varu.

Bylo už zbytečný vyhlížet baterky a poslouchat kroky. Vypadalo to, že se kolem nás život i čas zastavil.

Pohnuli jsme padlo břízou směrem k vohni-strom zapraskal a zůstal trčet mezi kmenama. Benův vajgl zasvítíl ne sněhu, "počkej, poslouchej...!" Z lesa jako vod Hladovce bylo slyšet takový divný pískání, pak ticho a znovu. "Krvavý koleno píská lesním skřítkům do kroku na okarínu", povídám.

ta seník to byl flák cesty, nemluvílo se a nikdo z nás vlastně nedovedl říct, co tohle bylo za pískání.

Dříve než se zakuklím do spacáku a než mi začne bejt zima na hlavu, tak vždycky poslouchám, jek nic není slyšet.

Ani nevím, možná sem už spal, ale jako bych znovu zaslechl to pískání a cejtím, jakmi pes vlčák čumchá ke spacáku. Vyskočil sem a zíral do tmy a - sení Máme přece ten dobrej zvyk vytahovat žebřík nahoru na seno.

V neděli jsme mířili přes hřeben a průseky byly úplně zavaleny sněhem. Mlha se tady na severozápadě zapletla do horských smrků i do kamení. Jak tak vlečem nohy v husím pochodu, vidíme před sebou krvavou psí stopu a pak v tý největší závěži až po břicho zapadly dva lovecký psy. A lovec nikde. "Čekám, že nás ze zálohy vodpráskne a ohaři si s náma už poraděj."

Psi se ale vydali za náma, byli pěkně zbídačalí - krváceli a koukali pomateným a vděčným pohledem.

Přeběhli nás ke srubku nad Vižinou, kluci tam právě balili:

"To sou voni, co je tady hledal ten lovec, ztratili se minulej tejden z Knížecích. Hledal je po lese i v noci, pískal na ně ale nic. Dejte mi baterku a provaz - dovedu je do hájovny na Knížecí a kdyby tam zrovna nikdo nebyl, přivážu je k boudě."

Přišla zase neděle a naše dlouhý zimní torny stály vyrovnány za stolem - zrovna naproti hajnejm:

"Našel jsem je tam ve čtvrtek. Ten s tím poraněným během zhas, byl už pořádně tuhej. Druhýho dává stará dohromady, ale chlap už se neukázal."

To je celý - du spát, za chvíli mi zvoní budík, jen ten žebřík nemůžu dneska vytáhnout.

/Z knihy "POTLACH" vybral: - dRi -/

Autor: ???

POZOR !!!

Nejspíš nikomu z čtenářů netřeba představovat Jaroslava Velinského - grafika, spisovatele, písničkáře a trampa...., Prostě KAPITÁNA KIDA.

Nenechte si proto ujít další číslo našeho časopisu, neboť vězte, že od čísla IV. otevíráme rubriku "Kidovo okénko" ve kterém Vás bude Kid informovat o
Ale to je opravdu překvapení!

Takže: SLEDUJTE DALŠÍ ČÍSLA ČASOPISU B O D L Á K !!!

CESTA ZPÁTKY

Sár bílejších aršeň blín / ředivajeh kučop rá tulák rád
 rá hlavou / já hlavu kličím / oči rukou cličím

...kam ne ppařla má / čusu dost / a kam bych taky šel / stej-
 bych hodil / místo, kde / se nechá zapomenout

Kde se k tvému krávu jednou vrá-tí / po letech, kdy
 pořád byl jen sám tulák / si rád dlouhou cestu zkrá-tí a-
 by se vrátil třeba nepoznán / na světě má tulák spoustu
 kví--tí ale jenom jeden rodnej dům / cestou zpátky

Slunce mu vždy svi--tí a tak obrací hlavu k nebesům

Zrám cestu zpátky tam kde za vrátky
 čeká starý pes a rodnej dům
 dům, kde se svítí za oknem plno kvítí
 stojí tulákovi za pozdrav
 tak proč jsem tehdejší
 stejně jsem nenalel
 místo, kde se nechá zapomenout

Ref.: Kde se k tvému

redakční oznámení

Ctění čtenáři a čtenářky!

Ač za oknem naší redakce hřeje zářijové sluníčko a listí začíná teprve nepatrně zlátnout, přejeme Vám všem (vzhledem k časovému posunu od vydání do chvíle, kdy projde Bodlák rukama posledního čtenáře) příjemné prožití zbytku roku, ještě spoustu pěkných vandrů a chvíl, šťastné a veselé Vánoce a dobré vyšlápnutí do roku 1988.

Tak u lednového čísla o b č a s n í k u B O D L Á K

A H Ó Ó Ó Ó J III

-Redakce-

inserec ...

KOUPĚ:

Koupím kompletní invazní výstroj US Army a Anglicko-český kapesní slovník.

Zn.: Sever nikdy nezahyne!
B-III/1

Koupím SP "Dostavník" č.2 a č.8 (obojí Minesengři)

Zn: Minesengři B-III/2

Sháním LP Trampská romance č.I a II - dobrý stav!!!
Zn: Né ze soustruhu BIII/3

PRODEJ-VÝMĚNA:

Větší množství placek a camarátek, lžičky do kanady a nůž za opasek prodám nebo vyměním za:
Zn: Bačkory s klípsem a ohříváček na pivo B-III/4

Kdo má zájem o Portýry z Porty 1987 a v omezeném množství i 1986, ať napíše na adresu:
Zn: Petr Náhlík Ing. Sibiřská ul.41 PLZEŇ 301 59 (příloha 2x známku á 1.-Kčs)

VZKAZY:

Na vandru po Kokořině jsem nedopatřením ztratil v restauraci u "Grobiše" maskáčovou "orič" peněženku s pěti tisíci korun a čtyřmi sty tuzex. poukázek.
Byl to dárek a nechtěl bych o ně přijít!
Zn: Aspoň tu peněženku... B-III/5

Martin, s nímž jsem prožila nudné hodinové čekání při výlucce v tunelu dne 12.8.t.r, nechť se ve vlastním zájmu urychleně ozve Bambíně, nebo přímo na adresu redakce.
Zn: Kopřivka B-III/6

Sultáne t.č. v zeleném-napiš Barce, Fince, Jarmile a Káče, se kterými jsi cestoval ze Svojsic nočním vlakem.
Zn: Sladké tajemství! B-III/7

Kamarádi! Kdo jste-jistě omylem-zabalil do své usárny na letošním finále Porty mojí videokameru i s přehrávačem, záložním akumulátorem a dalším příslušenstvím, zašlete jí na adresu redakce.
Zn: Kamarádi z Porty 1987 B-III/8

INSERTNÍ ODDĚLENÍ ČASOPISU BODLÁK
JE TU PRO VÁS !!!!

NÁŠ ROZHOVOR

"No tohle, vás tu chrupčí jako hub po dešti!" spráskla ruce babička. Ratibořickým údolím se ještě táhly zbytky ranní mlhy, ale sluneční kotouč už stál pořádně vysoko nad střechou Starého bělidla.

To už měla babička Alžběta Jirásková dávno zametené celé zápraží, vysypáno všech šest košů patřících ke stavení a očekávala pravidelný dopolední nával turistů.

Vstává takhle v pět ráno v zimě i v létě, a kromě zmíněného úklidu má na starosti i kratičké provádění po Starém bělidle.

Ocera klíčnice z ratibořického zámku pobývá na Bělidle už více než šedesátčtyři let a tak má věru na co vzpomínat!

"DO NEBE MĚ NEVEZMOU A DOLE SE MĚ BOJEJI! TAK CO?!"

Ba ne, říká spiklenecky babička Jirásková. Byly i chvíle, kdy jsem měla pořádně nahnáno! Třeba tenkrát začátkem roku pětáctýřicet, když jsme v nedaleké hájovně pod Rýznburkem schovávali sedm Sovětských partizánů Němcům přímo pod nosem.

Nebo když se 2.8.1977 zvedla v Úpě voda tak, že po celém okolí způsobila povodeň, jakou nepamatují ani nejstarší usedlíci.

Tenkrát přišel předseda Národního výboru abych se vystěhovala a když jsem řekla že ne, přijeli hasiči a prej: "z moci úřední, babičko, pojďte s námi!". Ty jsem taky vyhodila.

Voda tehdy trvala od pěti odpoledne do pěti do rána, a když opadla, byl dvůr i celé okolí poseto leklýma rybama. "Jako že nepiju, musela jsem si dát štamrdle, jaký to byl smrad....!"

Při odpoledním čaji na Starém bělidle jsme zabrousili i do historie:

Staré bělidlo bylo postaveno v roce 1797 mlynářem z ratibořického mlýna Antonínem Ruderem (st) (1773-1861) - řečeným Lůdrem, jako budova pro "stárka", který měl ve svých povinnostech i hlídání stavidla mlýnského náhonu.

Když v r. 1842 Ant. Ruder (ml.) mlýn prodal Náchodskému panství, nechává Ratibořická šlechta přistavět na původní hospodářské místnosti (chlévy) patro a zřizuje zde "panskou prádelnu" (odtud pramení název: Bělidle)

Panská prádelna sloužila svému účelu až do roku 1945 kdy byla zrušena a přešla do rukou státu a Státní památkové péče. Pracovníci STP, pak svezli z blízkého i vzdáleného okolí na Staré bělidlo "dobový nábytek" a zřídili zde expozici "Babiččino působyště"

To vše je důkazem, že Babička Boženy Němcové zde nikdy nežila. Božena Němcová - trpící neustálým nedostatkem peněz, měla tedy nejen dluhy na koho se jen podívala, ale i značně bohatou fantasií, což je ovšem konec-konců právo každého z nás, a literátů pak především.

"S POCTIVOSTÍ NEJDÁL DOJDEŠ, NEŽ TAM DOJDEŠ - POJDEŠ !!"

Když v roce 1942 poprvé natáčel režiser Čáp filmovou podobu "Babičky", byl jedním z filmového štábu zpěvák a skladatel Karel Hašler, tehdy jako pomocný režiser. To se ví, že jsem se moc a moc těšila na známého zpěváka, který měl dorazit o několik dní později než ostatní. Bylo zrovna krásné slunečné odpoledne a celý ten filmový ansámbl včetně herců si udělal přestávku. Zrovna jich pár sedělo u mě a čekali až se uvaří - tehdy vzácné - kafe, když tu se najednou rozletí dveře a v nich stál Hašler a křičel: "Venku je tak pěkně a vy tady dřepíte a nic neděláte!" Ještě chvíli huboval a pak odešel. Stála jsem celá překvapená, protože takhle jsem si ho tedy nepředstavovala, ale sotva odešel, povídám jim: "Tedy to je ale pěkný sprosták, ten váš Hašler. Nezaklepe, nepozdraví, jen sem vlítne a hned se rozkřikuje...!" Jenomže jsem si nevšimla, že zůstaly pootevřené dveře. Tu se vám najednou ozvalo zaklepání, dveře se pomalu otevřely a vstoupil Hašler. Pozdravil a mírně se ukloni a představil se. A od té doby mi neřekl jinak než "mámo".

"KDYŽ JDU NA TRAMP, TAK JDU NA TRAMP. A KDYŽ DO DIVADLA, TAK DO DIVADLA. TAK SE POŘÁD NEOMLOUVEJTE ŽE NAŠLAPETE A POJĎTE DÁL..."

Paní Alžběta Jirásková je ve svých letech čilejší, než mnohý "zachovalý" čtyřicátník. Jenom když jsme jí zvali na polévku z ešusu, odmítla: "Kděpak, děkuju pěkně ale polévky nejím. Kdybych je jedla, tak neudělám tohle:" ... a k našemu nemalému údivu předvedla několik perfektních předklonů a cviků. Dokonce se pochlubila, že si zašla před čtrnácti dny zaplavat do Úpy. Ale jenom na kraj, protože by prý rybáři hubovali, že jim plaší ryby.

Ještě dlouho jsme seděli na starém bělidle a poslouchali vyprávění babičky Jiráskové, které by vydalo nejméně na celý jeden obsah Bodláku. Vyprávění z doby dávno minulé i nedaleké. Vyprávění, při kterém se čas zastaví a vy se znovu ocitnete na ratibořickém panství v době kočárů, paní hraběnky a psů pana Proška....

Sedmdesátiosemiletá správkyně starého bělidla, laskavá, usměvavá a vpravdě babičkovská paní Alžběta Jirásková je symbolem spojení moudrosti stáří a mladosti ducha. A až někdy zavítáte do Ratibořic - přijďte pobejt! Uvidíte, že nám dáte zapravdu.

Rozhovor vedl: Šimon
Upravil a k tisku připravil: -dRi-

Vážení čtenáři!

Dovolujeme si Vás upozornit, že i v dalších číslech bude pokračovat tato nová rubrika "Rozhovor s člověkem který si to zaslouží" A s kým příště? Nechte se překvapit!!

ŠTÁHLAVICE ANO, či NE ?

Na tomto místě měla být původně uveřejněna reportáž z akce "SVĚT OČIMA TOULAVEJCH KUMŠTÝŘŮ" která se uskutečnila 12-13.9.1987 ve Štáhlavících nedaleko Plzně.

Vašemu ctěnému čtenářskému oku však předložena nebude!
Je zde totiž reálné nebezpečí vzplanutí tramské občanské války.

Jako autor se veřejně omlouvám v článku jmenovaným osobám, a dále za ta fakta, která jsem popsal neúplně, nebo bez předchozího prověření a tudíž zkresleně.

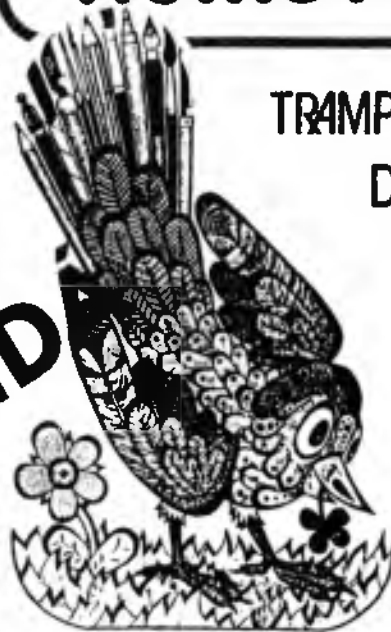
K ostatní problematice v článku nadnesené, se vrátím a pokusím se jí v přepracované verzi předložit "KOMISI KONTROLY TRAMSKÝCH KRITIK" k l a s k a v é m u posouzení. Snad mi bude Velký Manitthou příznivě nakloněn.....!

D A K T A R I

STO ŠTÁHLAVICE PORÁDAJÍ
3. VÝTVARNOU VÝSTAVU

SVĚT OČIMA TOULAVEJCH KUMŠTÝŘŮ

TRAMSKÝ HUMOR
DŘEVOŘEZBY
FOTOGRAFIE
KERAMIKA
GRAFIKA
OBRAZY

• 12-13.9.1987

ZAHÁJENÍ V SOBOTU VE 14 HODIN
V SÁLE JEDNOTY VE ŠTÁHLAVICÍCH

VYDÁNÍ
SE ZAPOVÍDÁ

OCHRANÁŘSKÉ OKÉNKO

(vede VOKOUN)

Kdybyste se z jakéhokoliv důvodu ocitli ve Františkových Lázních nebo v Chebu, určitě navštívíte SPR Soos. Kamarády trampy v tomto kraji opravdu nepotkáte, jedním z důvodů snad bude blízkost hranic s NDR i DDR, dalším důvodem bude nastrojené lázeňské prostředí a bůh ví, co ještě. Trampské duše na tento kousek země zkrátka zapoměly.

SPR Soos je veliká asi jako Pražské sídliště Prosek /220 ha/ a na tomto vcelku malém území se skrývá hodně přírodní krásy. Slovo Soos nepředstavuje žádnou zkratku, nýbrž zkomoleninu německého slova „mech“. Z toho lze usuzovat, že na Soosu poroste mech, případně rašeliníky. A skutečně, jedna část rezervace je nefalšovaná slatina s tůnkami a polštářky rašeliníku, s mazlavým blátem a borovicí blátkou. Druhá část rezervace je dávné jezero, dnes již samozřejmě vyschlé, ve kterém díky solemi nasyceným pramenům byla voda vhodná k životu mikroskopických organismů-rozsivek. Schránky rozsivek se dlouhou dobu usezovaly na dně jezera a dnes tvoří několikametrový tzv. křemelinový štít. K odkrytí štítu došlo při těžbě rašeliny počátkem 60. let. Zmíněná křemelina je zasazena do rašeliníště. Nejcenějším úkazem na Soosu jsou tzv. mofety, nesprávně nazývané „bahenní sobky“. Toto označení je nesprávné proto, že nejde o vulkanickou činnost. Taková mofeta je vlastně kráter, hluboký kolem půl metru, ve kterém je povrchová voda, tou probublává oxid uhličitý. Je-li teplé léto, voda v kráteru vyschne, to potom můžeme slyšet jen syčení unikajícího plynu a mlaskání bláta. Mofety na Soosu jsou velké od 20 do 80 cm a jsou považovány za evropský unikát pro svou dobrou viditelnost. Okolní půda je totiž přesycena solemi natolik, že tam nic neroste, zdejší mofety jsou proto krásně zřetelné. Na solemi přesycené rašelině za horkých letních dnů je vidět tzv. výkvět solí v barvách bílé, oranžové, žluté až hnědé. Na území Soosu je zaregistrováno cca 200 minerálních pramenů, Soos je zajímavý i z hlediska biologického. Roste zde řada zajímavých rostlin /masožravá rosnatka okrouhlohlístá a bublinatka, slanomilná kuřička solná a sivěnka přímořská, dále suchopýr pochvatý, kosatec žlutý, prha arnika, na Soosu byl zaregistrován poslední exemplář prstnatce Rusowova u nás/. V současné době se provádí inventarisace hmyzu, přičemž vyšlo najevo, že je zde hojný hmyz, který na území ČSSR žije jen na několika lokalitách v koloniích nepříliš početných. Z obratlovců je na Soosu zastoupen náleďušiči - rosnička zelená, ropucha krátkonohá /naše nejvzácnější žába/, ještěrka obecná a živorodá, ondatra pížmová, několik druhů myšic, rukosí poskytuje prostor pro hnízdění volavky popelavé, motaka pochopa, slípky zelenonohé, modřivlávka, žijí zde rackové, skřeci, bekasíny volouši atd.

Něco z výše uvedeného je možno vidět z naučné stezky, ostatní je nám lidem ukryto. Nepokoušejme se některá tajemství Soosu odhalit, motak pochop ani volavka popelavá při hnízdění člověka nepotřebují, naopak jeho přítomnost by mohla hodně pokazit. A pak cesta do nitra rezervace je natolik nepřístupná, až je krajně nepřijemná a tím dobře poslouží jako zamčená železná vrata. I tak z toho co je tam k vidění, je toho dost.

Už ani nedokážu spočítat, kolikrát jsem vedl v širším či užším kruhu polemiku, argumentoval a vyjadřoval své názory na téma: PORTA. Výsledek je vždy stejný. Několikahodinový dialog, (či monolog) který na stávající situaci nic nemění a nezmění.

A stejně tak těžko lze spočítat, kolikrát jsem se zařekl, že o PORTĚ se už prostě bavit nehodlám....

Přesto se znovu pouštím do již tak dost zakalených vod tohoto "maxifestivalu" a to hned z několika zorných úhlů.

Zda to bude pohled objektivní, nebo do jaké míry je vůbec ono pomyslné "zakalení portovních vod" záměrné, ponechám na Vašem ctěném uvážení.

Portýr č.:1/1987 str.2

Autor: HOULA

" MOJE ŘEČ "

Slyšel jsem nedávno takovou písničku, v níž Jan Burian vypráví o svém zážitku z Porty.

Při zahajování jednoho z večerů seděl mezi diváky. Pozor - seděl.

Není trampem, a tudíž ani nevstal při TRAMPSKÉ hymně Vlajka.

Okolostojící se na něj dívali s noži v očích. Proč? Kdy si kamarádi z lesa uvědomí, že Porta není - a nikdy nebyla - tramský potlach?

Sám tramp jsem a pokud přijede někdo, kdo Vlajku nezná, předem ho upozorním, že tady je jaksi v "cizí zemi", kde vládnu tramské zákony a ty se dodržují. U ohně. Ale proč také uprostřed festivalu,

kde znějí - a dlužno dodat, že převážně - i jiné hudební žánry, kde se sjíždějí příznivci muziky, a to nejen tramské, kam přijíždějí odborníci i producenti hudebních vydavatelství?

Proč po těchto lidech požadovat aby se přetvařovali a vstáváním se vydávali za trampy, když k tomu nic necítí?

Kamarádi, aspoň uvidíte, kolik vás tu letos je. Oni za to po vás nebudou chtít třeba na rockovém koncertě (kdybyste omylem zabloudivili) přebarvení vlasů. Což taky patří k určitému stylu hudby...

A protože jsme větší část materiálu "Naše řeč" převzali od šéfredaktora Šmatlavé stopy Ještěra, uvádíme jeho upřesnění:

... V POPORTÝRU (srpen 1987), což je sešit s písničkovými texty a spoustou zajímavostí které se nedostaly do oficiálního Portýra a vydává ho soukromě autor článku "Moje řeč" říká Jan Burian doslovně: "...tam přišla taková skupina, začala hrát píseň a všichni vstali. Já jsem zůstal sedět. Já jsem zůstal sedět zaprvé proto, že jsem nevěděl a zadruhé proto, že jsem to věděl a nechtělo se mi..." Pak popisuje J.B. jak ho někdo z okolí dost nevybíravě seřval a končí: "...Já proti nim nic nemám, mě jen štve, že mě nutěj abych stál při jejich hymně, protože to je takovej výraz stádovitosti."

Tolik Ještěrovo upřesnění (dle Houlova Poportýra) k "projevu" Jana Buriana. Ale pokračujme - Jerry, Zlín.

Šmatlavá stopa č.:10
Autor: JERRY - Zlín

"Není BURIAN jako BURIAN"

V roce 1984 vydali Zelenáči svou LP desku Pod liščí skálou. Poslední písničku první strany desky věnovali Zdeňku Burianovi jako poděkování za: "jeho inspiraci pro naše chlapecké sny". Skutečně-knižní a časopisecké ilustrace Z. Buriana vyvolávají krásný pocit a jakousi podvědomou touhu vrátit se do dětství a dětských snů....

Zdaleka ne pěkný pocit má člověk když čte článek "Moje řeč" a pak v Poportýru text, kterým jeho jmenovec Jan Burian uvádí svou Píseň o Portě. Abych byl přesnější: bylo mi poněkud na zvracení - a to nemám nijak slabej žaludek - nad tím Houlovým článkem. A druhé kolo dávivých pocitů nastalo nad "obhajobou" již J.B. zdůvodňuje svoje chování.

Podle mne se J.B. choval na Portě jako provokatér starého ražení, jako někdo, kdo na sebe chce upozornit za k a ž d o u cenu. Nejde o to zda je Vlajka trampskou hymnou. Každý, kdo nemá extrémistické cukání by měl být schopen přizpůsobit se prostředí, ve kterém se právě nachází. Když se přizpůsobit nechci nebo neumím, tak tam nechodím, nebo včas odejdu.

Když po mezinárodním sportovním utkání povstanu při soupeřově hymně, tím přece nenaznačuji, že jsem cizím státním příslušníkem. A opačně- nepůjdu do luxusní restaurace v maskáčích, byl bych vykázán vzdor řečem o kamarádství.

Mám z toho dojem, že věci jako vzdávání úcty a slušné chování jsou pro Jana Buriana odtaživé pojmy. Asi tady platí známé přísloví že: "starého vola novým kouskům nenaučíš".

Ovšem: nejjednodušší cesta k vyniknutí v davu (když už to nejde formou solidní) je EXTRÉM.

Hle jak rozdílné povahy dvou lidí stejného jména! Na rozdíl od toho zemřelého mi přivedil žijící Jan B. pocitu dávivé.

Leč - hledejme i v tom dávení jakýsi klad: Páni doktoři žaludečních nemocí! Je na světě nový spolehlivý lék na pokažený žaludek:

JAN BURIAN a jeho PÍSEŇ O PORTĚ !!!

Co si o článku "Moje řeč" myslím já, jsem vyjádřil už ve zmiňované ŠS č.:10.

Takže jen opakuji:

...O houlově fejetonu který bych spíš nazval jeho vlastním trefným obratem "S noží v očích" a o jistém zpěvákovi p e v n ý ch i d e o v ý ch z á s a d - Janu Burianovi:

Jen tak pro ilustraci:

Jak by asi vypadalo, kdyby za zvuků hymny bongo-bongžského království prezident sousedního státu Huhli-huhli nepovstal jen proto, že nemá bongobongžské občanství - takže co by vzdával čest, že?!

Možná, že by potom měli okolostojící nože nejen v očích!

Vzdávat čest písni, at' už je jakákoliv, je-li považována za SYMBOL určitého dění, není uctíváním jen oné písně jako takové, ale především myšlenky, názoru, který reprezentuje.

V neposlední řadě jde i o jeden z projevů pravidel-základních pravidel-slušnosti!

To si měl uvědomit nejen pan Burian Jan, ale především Houla, a to dříve, než začal psát svoji pochlebovačnou recenzi!

Ano, každý máme právo na svůj názor, ale to, co předvedl Houla v Portýrovi mi připadá přinejmenším jako snaha o "vecpání se" do ranku autorů Portýra za každou cenu. I za cenu toho, že se tím zpronevěřím zásadám slušnosti i trampingu, ke kterému se Houla tak hrdě hlásí.

O tom, zda Porta byla nebo nebyla trampskou záležitostí, by měl vykládat spíš někdo z těch, kdo jí zakládal!

Ostatně Kpt. Kid se k tomu vyjadřuje jasně a srozumitelně (viz. následující stránky...)

Já osobně se domnívám, že diskutovat o Portě ve spojitosti s trampingem je dnes už holý nesmysl. A praktiky, které se za účelem navození křečovitě iluze "kamarádství" v rámci tohoto "Velkého svátku písniček" provozují, jsou spíš na zvracení, než k čemukoli jinému.

Zaráží mne i Houlova rozporuplnost, s níž tvrdí, že "sám je tramp.." aby v zápětí použil obratu: "Kamarádi z lesa, uvědomte si..." (!)

Že by škatulkoval? To snad ne!!

Dnes přece patří k dobrému jménu každého, kdo má s Portou co dočinení, aby se od zmíněného "škatulkování" distancoval. Ba co víc!

"Jsi proti tomu, že se z kdysi t r a m p s k ý h o, folk a country festivalu stává jeden velký bordel? Tak si bíbej, nerozumíš tomu a raději se s námi odborníky nebav....!"

Ostatně těch rozpozů by se v Houlově článku našlo víc..., když například pomínu ono dnes už všudypřítomné oslovení "kamarádi" (podle vzoru: Když budu každému říkat kamaráde, budu t r a m p !! a když budu tramp, budu držet krok s módou - takže: HURÁ!!) rozhodně mi není jasné, co chtěl Houla říci závěrem o "barvení vlasů a rockových koncertech". Znamená to snad, že se teda nemám přetvářovat, že jsem kulturní člověk a půjdu do národního divadla v maskáčích?

A jestli chtěl Houla popsáním způsobem zjistit kolik opravdu bylo letos na Portě trampů, obávám se, že stojící by se dali spočítat na prstech jedné ruky!

S pozdravem: "TRAMPOVÉ NELEZTE NÁM NA PORTU !!!"

- Daktari -

Následující článek, který jsme obdrželi od kamaráda Vokouna z Plzně, je do určité míry odtaživý a zdálo by se že s nadneseným problémem nesouvisí.

Je však třeba postřehnout skutečnost, že tato souvislost není zřejmá pouze při zběžném nahlédnutí.

Domníváme se totiž, že při bližším posouzení jeho obsahu k této diskusi bezprostředně patří.

Uvádíme ho nejen jako zajímavou a do jisté míry odbornou ukázkou posuzování problematiky tvořící se okolo Porty, ale i jako projev objektivity časopisu Bodlák

Zde je: P L Á Č P R O P O P E L K U

Název: Pláč pro Popelku

Autor: ? ? ?

Tento článek nám byl dán k dispozici Vokounem z Plzně a nebyl přímo určen pro časopis Bodlák.

Jeho autor je nám osobně neznámý.

"Přišla k nám znenadání hubená až hrůza
a řekla, že je můza všech vandráků z Čech
To nebyl hřích, po nocích než po kytaře sáhla
tak nám chleba kradla a čmárala po zdech...."

Jak zahájit vpád do oblasti vzrůstajících sporů kolem takové kulturní veleakce, jakou je dnes Porta? Právě před rokem, kdy Pavel Lohonka Žalman věnoval Portě k dvacetinám svou píseň o vandrácké můze, připadala mi celá věc jasná, touto písní naprosto vyřešená a beze zbytku vystižená. Dnes, po dalším ročníku plzeňského finále, se universálnost tohoto textu jeví přinejmenším spornou.

Písnička je působivá a na první pohled nesmlouvavá. Ostře se zařizne do duše několikahlasým refrenem v podání výtečných interpretů. Je o nás a pro nás. Vůbec není divu, že je při ní mnohým do breku. Jestliže brečet nehodlám, nezpůsobuje to snad moje otrlost, ale citová nezainteresovanost na celé věci, na problému oné všech vandráků můzy, která si říká Porta. Na Portu jsem začal jezdit až v době, kdy se stala onou služkou Moci, zmíněnou v textu. Nikdy jsem nedostal příležitost se s ní nějak citově zaplést. Pokusím se tedy soudit z této pozice. Snad to bude na prospěch objektivitě.

Tedy rekapitulace k dvacetinám Porty? Má-li jí tento text být, mám pocit, že tu něco chybí, že není úplný a dírami v něm fičí otázky jedna za druhou.

"....až jeden pán v limuzíně začal po ní toužit
budeš mi holka sloužit a oženil se s ní....."

Jak je možné, aby si pán sám od sebe povšiml vandrácké můzy? Páni přece nevyhledávají tulačky, ani v případě, jedná-li se o milostný poměr s kulturou. Umouněné Popelky si zpravidla povšimnou až tehdy, je-li přivedena na zámecký ples. Ale kdo jí tam proboha přivedl? Kdo jí oblékl do šatů konvenční panské můdy? A hlavně proč? Doufal snad dotyčný, že tím srovná jistý kastovní rozdíl aniž si ona osvojí panské manýry?

Tak tedy začnu jinak. Je všeobecně známo, že společnost, která dnes podle mého názoru i podle vyjádření písně Porta prostituuje, a ktereou se snad snažila a snaží ovlivnit, žije s jinou hierarchií hodnot, než společnost vandráků (pojďme-li vandráky jako občany záměrně skromné, co se týče hmotné oblasti, což zdaleka není pravidlem, spíš ideálem). Mají tedy obě komunity něco shodného? Jistě. Uspokojit svou touhu po potřebě sebevědomí, sebejistoty a vůbec kladné emoce. Liší se pouze způsobem, kterým tohoto uspokojení dosahují. Přičemž minimálně jedna z nich (vandrácká komunita) si činí nárok prohlásit svůj způsob za sociálně pozitivní. Dobrá. Nechme to tak. Jde o to, že všech vandráků můza byla všech vandráků můzou dokud vyjadřovala, plně a konkrétně propagovala a hájila ten způsob sebeuspokojení a tu hodnotovou hierarchii, na níž (prý) staví právě vandráci.

Jsme u toho, co je vlastně důležité. Chtěl-li někdo touto múzou oslovit jinou komunitu (komunity) stavějící se jiným hodnotám, nemohlo se mu nic takového podařit. K tomu by všech vandráků múza musela začít pracovat s jinými přiměřenými hodnotami a jiným přiměřeným hodnotovým žebříčkem, což se nakonec stalo. Z těchto důvodů ona dáma, které říkáme stále stejným jménem, už není totožná s všech vandráků múzou. Ne, že by měla jen jiné šaty. Už převzala jiné hodnoty a odhodila staré. Už je skutečnou dámou. A už i na pohled. Popelka se skromě vrátila do škarpy, pod most, do hospod a k ohňům. Ale pozor! Oslovuje-li nás nyní Porta-dáma, pak je to důkazem, že i my jsme změnilí hodnotový žebříček, i my jsme už někým jiným a kdo ví, jestli už se té pravé Popelky nemusíme obávat jako něčeho, co naše současné "jistoty" zpochybňuje.

Ne, že by se Popelka nepokoušela o návrat na ples. Byla ale vyhozena prvním lokajem, kterého potkala! Agentury vypovídají smlouvy, zakazují činnost: Jarek Nohavica, Vladimír Merta.... Kdo další? Nahoře v sále se cizí dáma, hlásající nám cizí, povrchní hodnoty, snaží zaujmout davy Popelčinou minulostí - jejími šaty. Davy tleskají, hopsají skáčou... Ještě je Porta-dáma opatrná. Ještě užívá chytlavá slůvka jako Pravda, svoboda, odpovědnost.... Ale už nekonkretisuje. Alespoň ne všude. A neaplikuje. A slůvko samo přece nezaručuje obsah. Kdy začne lhát přímo?

"....vraťte nám, tu všech vandráků múzu...."

zpívá Žalman v závěru písně, jako by šlo o ztracenou peněženku či legitimaci. Podivná přání. Nikdo nám jí přece nevzal! Jestli jí - Popelku - postrádáme, proč jí tvrdošijně hledáme nahoře v zámku kde není, nemůže být a nikdy nepobyla dlouho? Proč za ní neodjedeme zpátky do vlaku a do lesa? Aha! To by znamenalo vzdát se možnosti manipulovat masy, připadat si jako spasitel, to by znamenalo konec s jistými výhodami, s finančním a kdovíjakým ještě efektem. Prostě vzdát se hodnot, které už s hodnotami vandrácké komunity nemají nic společného. Snažší bude hájit své svědomí frázemi jako: "Když budeme solidární a odmítneme hrát na Portě, nezměníme jí tím a budou jí dělat hůř a hůř. Takhle tam alespoň občas propašujeme něco dobrého a prospěšného."

Bohužel, je to ona záměna hodnotových žebříčků. Pravidlo: budu-li oslovovat měšťáky, jsem jedním z nich.

Jistěže kolotoč Porty pojede dál. První dáma byla i před Popelkou a bude i po ní. Co na tom, že se teď bude jmenovat PORTA? Já se jen pokouším apelovat na ono volání po všech vandráků múze. Ta přece také byla, je a bude! Proto nám jí nikdo nemusí vracet. Věřím, bylo by to pohodlnější obviňovat, než hledat sílu odejít za ní tam, kde je teď. To je vše. Oficiální damu nezničíme - jestli nás tohle trápí. Dál bude okouzlující, famósní, laciná a prázdná. Pro nás bezobsažná, pracující s nepřijatelnými hodnotami. Písníkář, vystupující dnes na podiu na takovém festivalu by se měl snad ještě v zákulisí zamyslet nad zarážející skutečností, že vystupovat smí, zatímco jiní nesmí. Měl by si položit otázku: zda to není vlastně ponižující.... "Jsem snad natolik sterilní, neškodný či dokonce poplatný, že vystupovat smím?"

Písníčka o všech vandráků múze je opravdu výborná, ale neúplná. S něčím se autor nevyrovnal. Věnuji ti proto, Žalmane, namísto onoho závěrečného volání po něčem, co nám nebylo vzato a není nám odpíráno, od čeho jsme sami odešli nebo s čím jsme se včas nerozešli (z jakýchkoliv ušlechtilých důvodů) k tvé písni další sloku. Asi takovou:

dokončení z předchozí strany:

"Zdalipak dnes vzpomene si na přátele
co klečí u postele, kde pán už s jinou spí
nezbývá, než chcem-li svoji múzu
vzit roztrhanou blůzu, jít do pangejtu k ní...."

Že se Vlajka stala slavnostní písní Porty, o tom nepochybuje ani portovní zelenáč, co tam přijede poprvé. Setkání lidí, kteří se sjedou z celé vlasti na písničkový svátek, je zahajováno písní, při níž se po dvacet let dodržuje zvyk povstati - ať už z pocitu sounáležitosti, ze slušnosti, ze zvyku...

Diskutující řekli své a netřeba příliš dodávat. Nemyslím, že by bylo nutné vytýkat Janovi Burianovi jeho chování - on si toho je dobře vědom, viz jeho vlastní slova: "...za druhý proto, že jsem to věděl a nechtělo se mi!"

Burianovy maloměstácké pravdoliži, které máme brát co obhajobu a vysvětlení vás nesmí dráždit! V tom je totiž záměr a cíl! Nechte hulváta běžet: jak říkávala stařenka Hlůščena z Malenovic: "Pší štěk do nebička nedošťekne..."

Za daleko závažnější mám to, že onen povedený Burian a řádka podobných uměle vyvolává na Portě podhoubí, v němž bují sociální napětí a rozvíjí se nevraživost. Když to platilo ve starém Římě, nevím proč by to nemělo platit na Portě 1988 a dále: DIVIDE ET IMPERA, přizpůsob se portovním poměrům-rozeštví a panuj! I když to asi spíš bude "vyštví trampy z Porty a až atm bude čisto, panuj!"

Vůbec nejde o škatule s muzikou tramskou, countryovou a folkovou, jde o záměrné vytváření dokonalejších podmínek k pohodlnějšímu oblbování (nadšeného) důvěřivého davu.

Jest prastarou taktikou pubertálních exhibicionistů nepustit třeba v autobuse sednout starší lidi, vrážet do lidí, dělat záměrné povyk a tím současně na sebe upozorňovat.

Když jim to projde jednou, podruhé už budou oprsklejší a potřetí už to bude pro ně nepsaný zákon. Pan Burian se v tomto samozřejmě odmítne poznat, to by mu nevonělo, s tím se ovšem počítá.

On se schová za řeči o odmítání projevu stádnosti. Projev stádnosti je přece protiklad projevu originality, to je NESMÍRNĚ lákavá doktrína, hlavně pro N U L Y !

Chovat se slušně, povstat při slavnostní písní, je tedy nazváno projevem stádnosti. Stádnost - jak bakané! Nuže, nechovějme se stádně, budme i n d i v i d u a l i t y = přestaňme se chovat slušně. Bude nás mnoho individualit, jedna individuálnější nežli druhá.

BUDE Z NÁS BURIANOVO BLBĚ REVOLTUJÍCÍ S T Á D O !!!

A je mi líto, že se takhle seknul zrovna Houla, kterého si vážím.

Šmatlavá stopa č.:10

Autor: Ještěr

A ze Šmatlavé stopy vybíráme i tuto informaci:

...Redakce ŠS uvědomila Houlu o obsahu této polemiky i o svém stanovisku, které z uvedeného vyplývá. Houla se v dopise k této věci Buriana zastává, poukazuje na to, že jde o písničkáře s nesporně kvalitní tvorbou. K Vlajce citujeme doslova: "Na druhý straně já jsem to možná trochu přepísk v tom Portýru s tou Vlajkou, to je fakt. Ale šlo mi spíš o to, aby mohl každé vyjádřit svůj názor-i touhle formou.."

Houla dodává, že k této věci je to jeho poslední vyjádření a více se o tom šířit nebude.

Autor:
Kpt.Kid

P Á R S L O V O D P A M Ě T N Í K A

Jak vypadala první PORTA?

Trvala dva dny. V pátek proběhla ve velkém sále ústeckého Domu kultury soutěž country skupin. Po soutěži se na jam-sessionu hrálo až do rána. Potom se country kapely vesměs rozjely domů a sobota patřila trampům.

Původně měla být PORTA jenom severočeským country-festivalem, otevřeným pro všechny skupiny této žánrové novinky, a inspirovaným podobným pražským podnikem o rok dřív. Jelikož ale tehdy nebylo podobných skupin tolik jako dneska, rozhodl se první štáb (složený vesměs ze zaměstnanců DK, kteří téhle muzice fandili) přizvat trampské sbory, které dostaly k dispozici Letní kino a sobotní večer. Zahajoval se zpěvem Vlajky, měl volné pokračování (po soutěži) s názvem Velký trampský potlach a s páteční soutěží country skupin nijak nesouvisel (kromě názvu PORTA). Měl i svoji vlajku, která stoupala na stožár. Měl svou porotu. Později i autorskou soutěž. Písničky DK vydával ve spěvníčcích (TZ 1 - 6), které se rozesílaly zájemcům za symbolický poplatek.

Bylo to jaksi jednoduché a nikoho z nás tehdy nenapadlo, že by se PORTA mohla stát obrovitým festivalem všehochuti, ale i problémem (a pseudoprobлémem). Nevím, zda by se portovní dění tak zkomplikovalo, kdyby PORTA zůstala v ústeckém DK. Možná že ne. Ve štábu seděli trampové společně s countrymeny a společné problémy se řešily velkoryse. Dokonce i výbuch vášně při konfliktu trampských tradicionalistů a modernistů v roce 1969 se nakonec vyřešil.

Po svém čtvrtém ročníku byla PORTA vystěhovávána na ulici. Do vedení různých institucí včetně DK se dostali omezení zpátečníci, pro něž byla PORTA sjezdem chuligánů a kriminálních živelů (což už říkal pan Kubát o čtyřicet let dřív!). Štáb byl rozehnan. Balíky spěvníčků odvezeny do sběru. Vlajka PORTY se ztratila neznámo kam.

Potom se PORTY (kupodivu!) ujal SSM a tak se zasloužil o to, že nezanikla. Bohužel i za cenu osobní diskriminace některých členů původního štábu i soutěžících. Poprvé došlo k zákazu vystupování na PORTĚ 72 v Sokolově a týkalo se mé osoby (proč, to do dneška nevím). Často si na to vzpomenu, když čtu ono halasné HUDBA JE LÉK A PORTA JE NEJLEPŠÍ APATYKA v záhlaví PORTÝRA, heslo, které vzniklo právě na sokolovské PORTĚ 72. Přišli za mnou tehdy dva kamarádi, rozhodnutí odvolat svoje vystoupení, pokud nebudu smět hrát. Byli to Wabi Ryvola a Ruda Koblic z Verumky. Rozmluvil jsem jim to a odjel domů. Nevystupoval jsem ani o rok později. Nejen na PORTĚ.

První, kdo mi umožnil další hraní, byl Jarda Studený, který mě pozval na Podzimní dostavník. Bez ohledu na následky. Žádné nebyly, z čehož plyne, že kdo se bojí, nesmí do lesa...

Obávám se, že největší problém PORTY od těch časů je v tom, že jí pomalu ale jistě začalo jít o cosi jiného než v prvních ročnících. Dostala se na jinou kolej. Nemyslím horší. Myslím jinou. Nepomůže zanícené naivní protestování, filosofování, ani vědecky fundovaný rozbor. Bude-li se štáb snažit o stále větší atraktivnost, kvalitu a žánrovou pestrost (i když žánry údajně neexistují a BODPA je rovna NEREZU a NEREZ KATALOGU a KATALOG zase HRADIŠŤANU), musí na to trampská písnička zákonitě doplácet tak dlouho, dokud nebude statut PORTY radikálně změněn (což znamená trampskou soutěž, oddělenou od ostatního), nebo dokud se nesmíříme se skutečností, že navštěvujeme (a z velké části živíme) festival, kde se sice hraje i hudba nám blízká, ale který není festivalem trampským a pro trampy. Pak by ovšem bylo lepší, kdyby se nezahajoval Vlajkou, při níž upadají folkové hvězdy do rozpaků. Jak by ne - je to píseň táboráková, nenápaditá po hudební stránce a její text není nic moc. (Nikdo zatím nesrovnával Vlajku a Kde domov můj, kterýžto také není právě avantgardní. Dokonce mám trapný pocit, že je to tak trošku líbivý kýč...)

Protože první řešení zřejmě není možné hlavně díky naprostému nepochopení netrampských pořadatelů, nezbyvá nám nic jiného, než uznat nesporný přínos PORTY hudbě, která se nám může a nemusí líbit, ale kterou budeme tolerovat. Pokud se nám líbí, budeme jí tleskat a svoje písničky si necháme pro vhodnější příležitost. Ti, kteří považují naši trampskou tvorbu za TU JEDINOU (a žádnou jinou!), ať klidně pustí PORTU z hlavy. Vždyť na Pražské jaro taky nejezdí a vážná hudba přesto existuje a existovat bude!

A až pochopí i zlí muži folku, že jim nepřísluší kritizovat, posuzovat a odsuzovat naše "sentimentální", "táborákové" a "nenápadité" písničky, protože nemají ponětí, proč jsou právě takové (a protože nemají nejen potřebnou dávku tolerance, ale ani smysl pro srandu), bude snad kolem onoho festivalu, zvaného bůhvíproč PORTA, zase ticho, klidno a poslouchatelnost.

I když to není příliš originální, řekl bych: Trampská písnička byla před PORTOU a bude i po ní.

Dokonce i po Houlovi.

Kapitán Kid

Dejme teď na chvíli slovo osobě, okolo které se celá tahle lavina strhla.

Na této a následující straně máte možnost, seznámit se s dopisem Jana Buriana - jakousi odpovědí na vyvolanou polemiku SS.

Odpověď trampskému občasníku
Šmatlavů stopů
a jejímu šéfredaktorovi

Vážený pane redaktore,

dostala se mi do ruky kopie části Vašeho časopisu, článku, ve kterém se zabýváte mou osobou a mou reakcí na návštěvu festivalu PORTA, jakož i písni, kterou jsem o tom složil. Vzhledem k tomu, že je psán jazykem a stylem, který mi nápadně připomíná u nás po léta zavedené pseudonovinářské a pseudoideové praktiky, nedomnívám se, že pochopíte, oč mi šlo a jde, ale přesto bych se rád vyjádřil. Pokud v sobě a v práci své redakce ještě najdete zbytky tolerance a demokratismu, věřím, že mou odpověď v plném znění zveřejníte i s tímto mým průvodním slovem. Pomíjím a zapomínám invektivy, kterých se dopouštíte, neboť se domnívám, že pramení z nepochopení a zaujatosti pro Vaší věc. Sám jsem však také zaujatý pro Věc svou, i když je to věc pravděpodobně Vašemu chápání cizí. Nevnučuji Vám ji, jen chci uvést věci na pravou míru, neboť mám dojem, že čtenáři Vašeho časopisu by o tom měli být informováni. Komukoli z nich jsem nadále ochoten vysvětlit svůj postoj osobním dopisem. Moje adresa je: Jan Burian
Loretánská 13, 118 00 Praha 1.

x x x

Nejsem tramp, ani milovník této hudby, což, jak se domnívám, není zločin. Mám radši městský život než toulky přírodou. To můžete chápat jako zvrhlost, ale je to jen jiný úhel pohledu. Nikdy jsem nejezdil s "kamarády" na potlachy ani na jiné akce toho druhu, a tak o nich mnoho nevím. Jedno však vím: Festival PORTA, který každoročně v posledních letech pořádá SSM, s nimi má společného stále méně. Není to vinou trampů ani muzikantů jako takových, je to otázka organizační a do jisté míry i otázka hudebního vývoje. Ale jen do jisté míry. Dříve to možná bylo jiné, vyprávěli mi o tom zakládající účastníci PORTY, musel to být hezký svět sám pro sebe, a proti němu, i když ho nesdílím, bych nevystupoval. Na trampském potlachu bych nejspíš při Vlajce vstal, neboť bych úctu k hostitelům cítil. Ale PORTA je dnes něco zcela jiného.

Citát: "Osobně se domnívám, že diskutovat o Portě v souvislosti s trampingem je dnes už holý nesmysl. A praktiky, které se za účelem navození křečovité iluze "kamarádství" v rámci tohoto "Velkého svátku písniček" provozují, jsou spíš na zvracení než k pochvale."

Tolik z příspěvku pod značkou Daktari, uveřejněného ve Vašem časopise. Ten dojem sdílím stoprocentně, a představuje zároveň jedno z podstatných východisek, jak chápat mé "vystoupení" na tomto festivalu.

PORTA je dnes písňovým trhem na jedné straně kde muzikanti /ne samozřejmě všichni/ hledají především slávu a kontakty, reklamu a kšefty. Za druhé tam dochází k nestoudnému oklešťování písňové tvorby o vše, co jen trochu vybočuje z průměru, o vše, co by mohlo jít svým obsahem hlouběji k jádru problémů našeho světa. Je-li písničkář jiného stříhu než "portovního" tj. uniformně přízvisobivého tendencím nezavadnosti a komerční líbivosti, nemá šanci ani u porot krajských kol ani v autorské soutěži. Nechte si jen vyčíslit, kolik příspěvků bylo z těchto důvodů ze soutěže vyřazeno, jaké to byly písničky a o čem. I když to není to, co trampy na PORTĚ zajímá, zkuste akceptovat i můj úhel pohledu. Jsem folkový písničkář. Jsem z generace sedmdesátých let, která folk chápala jako sebevyjádření, jako snahu hrát a zpívat o tom, co si myslí, co cítí a nenechat se koupit. Moje chápání písniček vychází tudíž z jiných kořenů než je tramping, svoje "kamarády" jsem nepotkával v přírodě, ale ve městských klubech a byli to: Merta, Hutka, Třešňák, Janota, Dědeček, Plíhal, Dobeš..... Proto je problém umělecké svobody a individuality pro mne tak důležitý. Toto je moje, jak Vy píšete, "revoltující stádo". Je to tedy naprosto jiný svět než je Váš. Proto nejezdím na potluchy, ale také proto mi potluchy nevadí! Na PORTĚ však cítím zřejmě jiné tendence než Vy. Podobné jako lidé z Vašeho světa, kteří tam jedou, i lidé z mého světa, jsou tam vtahováni do hry, která jim nepřísluší. Díky ambiciózním konferencím se už naše i Vaše publikum letos naučilo i na povel se tlouct do hlavy. A tomu publiku, což je nejhorší, se to líbilo. Na druhé straně na tomto festivalu nesměli hrát písničkáři, kterých si vážím, neboť jejich ostří bylo příliš nabroušené/ Nohavica, Merta, Dobeš.... / Ano, jak píšete, "povedený Burian a řádka podobných umělců volávají na Portě podhoubí, v němž bují sociální napětí a rozvíjí se nevraživost." Vyvolávat podhoubí tohoto druhu v takovém prostředí /i když já bych to formuloval jinak/, v prostředí plném sociálního klidu a pseudokamarádství, je, myslím, potřebné. ale je to málo, bohužel. Publikum, které nechápe, do jakého stavu zmanipulovatelnosti se dostalo, a líbí se mu to, si nic jiného nezaslouží. Copak nikomu z davů tlučících se veselé do hlav letos nevadilo, že loni oceněný Vladimír Merta, letos nesmí hrát? Chápu, že to není problém trampů, mají problémy jiné, chtěli by si nostalgicky udržet svět, který jim byl odebrán, ale k pochopení mého gesta by to snad mohlo stačit. Já bohužel nedokážu víc, než odmítnout hru, kterou se mnou manipulovatelé chtějí hrát. Na ročníku 1987 PORTY jsem se už nezúčastnil, jako jeden z pěti folkových zpěváků jsem se přidal k víceméně směšnému "bojkotu" PORTY, jehož iniciátorem byl Karel Plíhal a smyslem upozornit na to, že na festivalu nesmějí vystoupit zmínění folkoví hráči. Tolik k Vaší zprávkě o tom, že mým cílem je "vyštvit trampy z Porty, a až tam bude čisto, panuj!" Nehodlám se nadále zúčastňovat podobných festivalů, pokud na nich nezavládne skutečný duch kolegiality, kamarádství a svobody projevu. Nehodlám se tlouct do hlavy sám a s radostí, i když vím, že všeobecnému tlučení do vlastních hlav jeden písničkář nezabrání.

Tolik, aby bylo jasno.

Jan Burian

25.10.1987

Vzhledem k tomu, že jsem tento dopis obdržel tzv. "na vědomí" od J. Buriana i já, uveřejňujeme jej/ se souhlasem autora/ a připojují část odpovědi, kterou jsem Janu Burianovi zaslal:

..... na druhé straně souhlasím s mnoha fakty které uvádíte ve svém dopisu. A není tajemství/ např. čtenářům časopisu Bodlák/ že se s těmito názory netajím. /viz. Letní fejeton, atp..., pozn. red./

Například problematika využití PORTY jako nástroje snadné manipulace s mnohatisícovým davem posluchačů je zcela nepopíratelná. Smutné a zároveň vysoce varující je bohužel to, že nikdo, nebo skoro nikdo z těch, kteří se naivně chlubí tím, že "právě Já jsem byl letos jedním z mnoha, kteří na písknutí z pódia skákali po jedné noze a radostně křičeli huráááá....", si neuvědomuje, jak nebezpečně lehce je s ním manipulováno!

Snad nebudu příliš dalek pravdě, jestliže poznamenám, že třeba i o tohle Vám šlo při vyjadřování svých názorů a postojů.

Nicméně mi není jasné, proč folkový zpěvák Vašeho ražení, s určitými zkušenostmi, zázemím, kontakty a možnostmi, vystupuje proti trampům, kteří jsou v těchto otázkách zhusta stejného názoru, nebo pouze nejsou do problematiky dostatečně zasvěceni, a nikoli proti těm, kdo tuto situaci na Portě vyvolávají?!

Protože je to jednodušší??

Proč napadáte ty, které byste mohl "získat na svoji stranu", a ne ty, kteří se v duchu/ a asi i nahlas/ smějí tomu, jak se jim čím dál víc a víc daří držet kormidlo, a jak se "ti blbečkové někde hluboko pod nimi" ještě radostně kývají do jejich rytmu:.....

- - - - -

Žádný problém nestojí sám o sobě. A já se domnívám že je, a určité i nadále bude potřebné, nenechávat si tyhle problémy "pro sebe", ale šfouchnout do nich.

I za cenu rozhořčení, křiku a skřípání zubů který to vyvolá, a že to bude křik ze strany trampů, je sice zdánlivě nesmyslné, leč logické. Protože oni zmínění "giganti" PORTY o této situaci moc dobře vědí, ostatně vždyť jsou přímo jejími otci, a reagovat na podobné polemiky by se u nich rovnalo přiznání skutečného stavu věci a dění....

A ten kdo tohle nepochopí, ať si dál poslouchá fráze a nabubřelý slova. Ať klidně dál plní kapsy zprofanovanéjch velkohubců a prodavačů ideálů. Ať se klidně kejšvá v rytmu.

Ale k nám ať se zbytečně nehlásí. Asi by nám nerozuměl.

Děkuji všem jmenovaným i nejménovaným, kteří se na sestavování těchto stránek - ať už autorsky, či jinak podíleli!

- D a k t a r i -

Colorado Bob

Snad každá začínající countryová kapela sní o tom, že se jednoho dne rozlétnou dveře zkušebny, vstoupí proslulý zpěvák, banjista, textař či manažer a řekne: "Je to dobrý, hoši, OK. nabízím vám angažmá ve své nové profikapele. Platové zařazení C-4, zahraniční rekreace převážně v Naschvillu, třináctý plat dle zásluh. Tak co, berete?" Musím přiznat, že i naše těleso počítalo s touto možností a dokonce jsme se naučili sborovou odpověď na takovou nabídku: "V případě zaručení autorských práv - platí". Na druhé straně je nutno přiznat, že drtivě většině mladých country kapel se nic podobného nikdy nepříhodí a ani nemůže, protože tolik známých osobností naše country nemá a o dovozu se prý prozatím neuvažuje. Ovšem podle všeobecně platného pravidla, že blbec má vždycky štěstí, stalo se právě nám o čem jsme snili, i když v takové podobě, s jakou nikdo z nás nepočítal.

Bylo to v prvním roce činnosti našeho bandu, když se jednoho večera otevřely dveře klubovny kurzu šití, kde jsme pravidelně čekali, kdo zase nepřijde na zkoušku a zjevila se impozantní postava známého a populárního zpěváka Colorado Boba, jehož poslední nahrávka na desce Pantonu vzrušila veškerou countryovou veřejnost svou neskonalou stupiditou. Přehrávali jsme právě jeden ze svých tří hitů a při spatření slavného muže jsme leknutím přestali hrát falešně, což se nám jinak dařilo pouze zřídka. Naš vedoucí se již chystal dát smluvený signál ke sborové odpovědi, když tu umělec promluvil: "No teda hoši, hraje te počertech mizerně." Zlost projela všemi přítomnými a propast mezi profesionály a amatéry se opět o pár metrů prohloubila. Leč včas jsme si uvědomili, jakou máme šanci na získání výhodných koneksí, zaručujících přinejmenší postup na Portu a tak jsme pokračovali v produkci. S dozněním posledního akordu se Bob sesul do křesla, vyhrazeného pouze oficiálním hostům a zaúpěl cosi o dřevěch. Když se trochu vzpamatoval, nabídl nám neformální pomoc při výběru repertoáru a odbornou radu v hudebních otázkách, to vše za směšný plat sta korun týdně. Plácli jsme si.

I uběhlo několik měsíců, z naší strany poznamenaných hladem a žízni, než Bob konečně prohlásil, že teď už se za nás nebude stydět ve studiu, takže můžeme nahrát jeho nové dva songy. Texty "Koně pádí" a "Dej hned pryč ten svůj klíč" se nám sice příliš nelíbily, ale co by člověk neudělal pro popularitu. S návrhem jsme tedy všichni souhlasili. Svorně a rádi. Výsledek se dostavil hned po vydání desky. Naš zřizovatel rozšířil kurzy šití a nás požádal o dobrovolný odchod. Kamarádi z naší osady "Duch Lana Estacada" na nás uspořádali hromadnou štvanici, jediní dva ženatí členové se museli dát rozvést, mě vyhodila bytná z podnájmu a naše kapelní auto extrémisté do vzduchu.

Nám to ale příliš nevadí, neboť hlavního cíle jsme dosáhli. Finále Porty a dveře nahrávacích studií jsou nám otevřeny.

/???

novinky **Bodláku** ...

Ty z vás, kdo znáte naši osadní chalupu, bude možná zajímat, že minulý týden po brigádě, navštívil Womero nezvaný host v podobě třináctkrát soudně trestaného spoluobčana. Po jeho osmidenním pobytu by nikdo z vás interier Womera nepoznal.

Takže vzhledem k tomu, že na chajdě nebylo v podstatě co ukrást, vyžral alespoň veškeré poživatiny, včetně kompotů, kyselého zeli, čtyř obyčejných a jedné láhve Vománkového vína....
A co se jíst nedalo, rozházel aspoň kolem sebe.

Možná že jste si povšimli, že v dnešním čísle chybí několik rubrik: Typ na vandr, Uzly a laso, Zadáno pro H.V. Douďeru a další.....
Je to z toho důvodu, že kapacita redakčních možností je v současné době podstatně omezena - jak vyplývá z dalších řádků:

T.O. Přátelství končí ze závažných důvodů svoji činnost v redakční radě občasníku BODLÁK.

Upozorňujeme loudavce a opozdilce, že se jim naskýtá poslední možnost k zajištění Trampského kalendáře na rok 1988!

Stále ještě není všemi čtenáři akceptováno opatření týkající se zasílání zpráv o "odeslání" Bodláku dál po trase.
Dále chceme poděkovat všem, kdo nam napsali a vyjádřili své názory a postřehy k našemu časopisu.

A na závěr jedno upozornění:
Vzhledem k tomu, že se vyskytly určité organizační problémy, jsme nuceni několik čtenářů Bodláku z uvedených okruhů vyřadit!

- Redakce -

Dočetli jste téměř poslední řádky. My však pro Vás máme ještě jedno překvapení, kterým je - **VÁNOČNÍ PŘÍLOHA BODLÁKU**

CARMEN

Tak pozor! Začínáme.....

O b ě a s n í k B O D L Á K

Vychází nepravidelně v průběhu roku. Vydává T.O.S Jasná hvězda nákladem v l a s t n í m i

Rozmnožováno v pěti kusech, pro potřebu vlastní a nejbližších kamarádů, system: Xerox-Fy.: Fotografa Praha n.p.

Strojopisný text, ilustrace, fotografie a grafická úprava vlastní.

Požizování kopií n e n í d o v o l e n o !!

Příspěvky zasílejte na adresu redakce DOPORUČENĚ

Toto číslo občasníku Bodlák je N E P R O D E J N Ě !!!

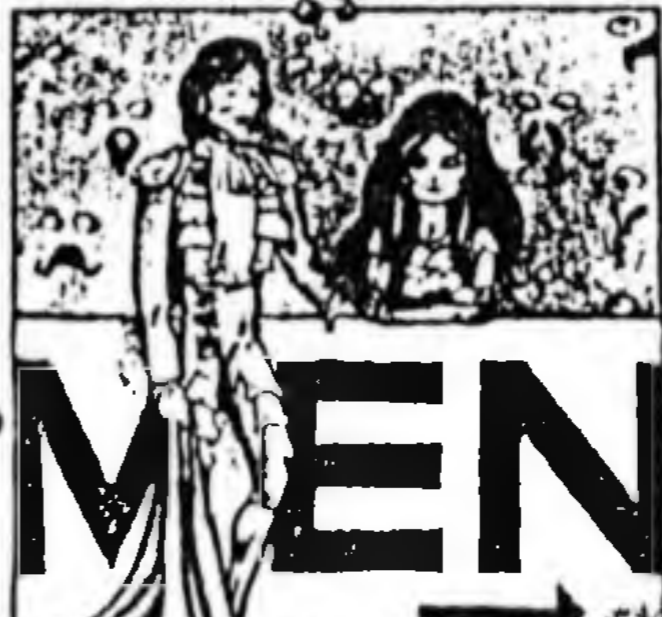
Tantom
opery
uvádí

"CARMEN"

scenář: JAROMÍR PAVOUČEK & JAROMÍR PAVOUČEK

kněz: K. H. M.

OLE!

MAJDA LI JE TENKÉ KÁVA BÝT
DĚLOU VE KIBRE
GLICE PÍVĚ
PRACUJÍ CILÉ?

TAK JELI IBER
TECH LÁDY TAM
KUKUJI HNEJŤ JISTĚ
JEDNŮ ANOUBNÝ DŮM
NÁS BAVIT ŽNE
TAK ANLE -

- LEC NEŽ
MEZI NAMI
NEJE
KACALIA

V BEVILKÉ ZOVÁRNĚ
NA TAPAK BÝL VE LNI
ZASTARALÝ STROJY PRŮH

NEJE, BAVUJI
MĚ ČENŮ
MĚ NĚKDU ÚP
POU
PRACUJÍ?

ANI BĚSICI NĚ NEBYL ZCELA ZMECHANIZOVÁN

NA BĚŽÍCÍM PÁSU I NA OBIATNĚCH POKRYTÝCH
NĚCH MECHANISMĚCH DOCHÁZELO ČASDŮ
K ÚRAZU
PRVNÍ TAKOVÝ ÚRAZ GLĚ DAL DĚJINĚ
MANUFRAKTURA PRODĚ SE JOMNŮ ZPRŮVU
VÝROBY ZAČALO ŘIKAT

MANUFRAKTURA

VÝSTUPNÍ KONTROLA BYLA VELIKÁ POŠŤANĚ, KAŽDÝ
VÝROBEK PROŠEL ÚSTY KONTROLEK

VÝVOJI ZAMĚSTNANCI SE
TE BILI AŽ SPĚŠNĚ HAZD
TOUŽEBNĚ
ČASŤEN
UNĚRŮ
PRŮCI

KLEPTE JE I ZRAK
SNŮDNÝ A PĚT V SMĚCHU
& SPĚŠNĚ, MEZI ZOBŮSKY
VPOU
KOTOUČKÉ DŮMU

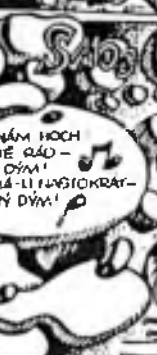
JÍŽ JDU
A KDE JE
CARMÉN?

OKO STĚH
VŠĚ A VŠĚ
DŮMU VLÁNÍ

MEZ ZADE JĚ
V LUBOVNĚM
ROZPLIVÁNÍ

JE MEZI
CARMÉN?

DĚ LI NÁM HOCH
MÁM TĚ RÁD -
POUŇNÝ DŮM!
PŘESNĚ LI NĚSTOKRÁT -
POUŇNÝ DŮM!

TAM PŘECHÁZÍ

JE SĚMŮ
SĚMŮ
PLANĚN
VĚSNĚ!

OHAVŮ
CARMÉN!

HEJ!
LŮV!

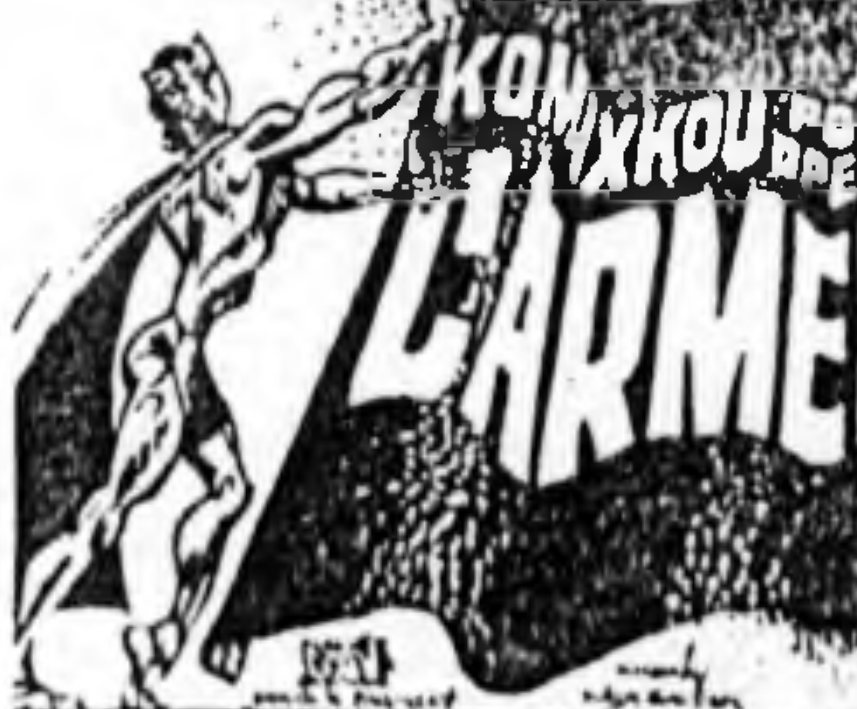
ZAKRZÍ LI POUŠ
DŮM
ŠŮVŮ
TANĚC

SEVILLE NA PRÁVNÍKOVYCH KATEDRÁCH NA
TANČÍ, SE VYKONÁVÁ VÍCE NEŽ STÁTISKOVÝ BOND
JAKOŽ MÁJBE VEŠKOVANOU DOKUJÍ MOCNĚ USTANOV
VÝKON I S POUŽÍTKEM ZÁKONŮ NÁSTAVBY DEJ
NOCIM Z KONTAKTU S POUŽÍTKEM NEJAK SE MŮŽE
KURKON

CARMEN

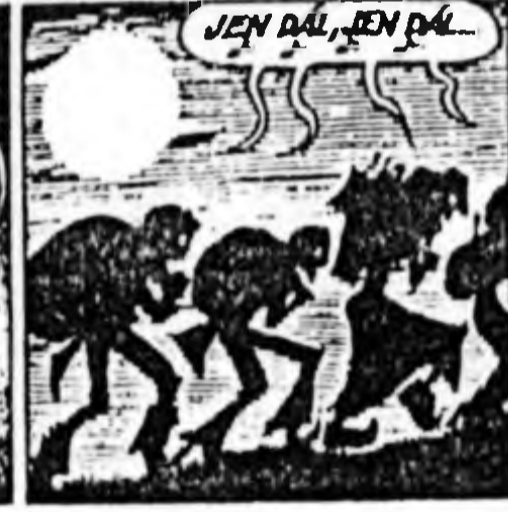
ALL RIGHTS RESERVED. POUZÍVÁNÍ VYKRESLENÍM ANIMACE. JEDNA Z PRACÍ V TĚMTO NA ZEMĚ HMA CARMEN KATČINA VYKRESLENÍM ANIMACE. JEDNA Z PRACÍ V TĚMTO NA ZEMĚ HMA CARMEN KATČINA VYKRESLENÍM ANIMACE. JEDNA Z PRACÍ V TĚMTO NA ZEMĚ HMA CARMEN KATČINA VYKRESLENÍM ANIMACE.

N VEDLOBY SVI LAHTE K MOJEMU SE OTRAZANIM DOK JSEM ZAMKVAL DO CARMEN KOVZ BYLA CARMEN POK RUKICE ZATCINA A ODJEDNA DO VETRYNI, UVEDLA JI DON JESE OREK A BYL ZA TO SAM ZAVRSTI PO BLEM PROPUSTENI SEBEL DAB S ODMYKEM V KAPKEM. LAHSE PASTE HLAS VETRYNY POBERLA MULO-TINE DOKTAMENKO MAJBE LAJALA CARMENI DOMI DOBRO HOVITZI PREDNI OD SVEDCI (ITANKU) A PREDNI SE DYTUJI S NE VNESTACIJE BLUZE. DON JES, VILAM MICHORU, E-E CHTEL VAGNI DO HAZANON, ULE VE DNEKCH KROVY SE OUVLEL ZAMUMI PORUCKA ZDANCA

28.

CO TAK ASI MNÍ DĚLA MAMINKA & MICHAELA?

POČOR SI DEJME, NEBO OTVOR ZÍ... KDEŽ PRŮJEDOU NAMI, TRÍ VÝBĚR JAK BY... STRBŮU GOND... KŮZ DŮK RUKA OBEJME HO

TRÍ VÝBĚR, ZAVRÁTÍ HRDU V KOSTKY, NEJLŮ, ŽE JE KIA NE PRŮJEDOU NĚKČA

HADEJ, KDO JSEM?

CARMEN!!!

POHLEDE NA NĚ, NEHTĚBA TABI ZBRANĚ!

MICHAELA PO DLOUHÉM HLEDÁNÍ KONČNĚ NACHÁZÍ DONA JOSEHO. NEMYLÍ MNE ZRAK - TOT ON, MŮJ JUBÍ DON!

DON JOSE ZASLEHL V LESE PODEZŘE... SI BUZANOT A PŘIPRAVIL SI PUSKOU V... STŘELU SLUŽBU KONANCI POZÁVNĚK... NESNÁŠI STRĚLU A BOJ SE RANY

CO POČÍŤ? HLE, ON... **VYSTRELU!!**

KCH!!!

BĚDA, DON JOSE VRAŽDÍ!!

TROCHU POD KLOKŮK NĚ... A BYL BY KŮNEC JE!

COŽE - KŮNEC?? UŽ ŽNO MŮMU NEOVAT??

JEŠTE NE, KAM PĚŠE PAK TELSE!

Fantom opery

11. pokračování
KOMIXE R. PROPERY
CARMEN
PODĚ NÁMETU & SCENÁŘE
J. V. B. S. A. P. A. R. K. E. L. I. E.
& J. R. I. D. E. D. A. N. E. K. A.

CARMEN LAPROUBA VE FICCE, DAVLE ANCALE SIKRANSTIGA DONA JOSÉ DON JOSÉ SE HOVÍ NI DÍVOKI K IŘE KÁMAM A SĚVU S M SĚ ŽI ČESTIL IŘE KÁMAM VIVADY DE LÁSKOVI HODROVNÍKO JI IŘE KÁMAM IŘE KÁMAM LÁSKOVI ANCALE HOVÍ I JI IŘE KÁMAM, DON JOSÉ VYŠTĚLIL IŘE KÁMAM VIVADY DE LÁSKOVI ANCALE HOVÍ I JI IŘE KÁMAM, KTERÝ VIVADY DE LÁSKOVI ANCALE HOVÍ I JI IŘE KÁMAM S CARMEN

CARMEN

CARMEN ODURÁVA VEŠTÍKŮ LÁVCE MICHAEL SILVÁZMISTRA DONA JOSEHO. DON JOSE SE KVALÍ NÍ VŘADAL K KRAJČÍKŮM A SPOUL S NÍ SE ZUČASTNIL PÁJERÁČNÍ VYPRAVY DO TABORA PODLOUČNÍKŮ PŘISEL ZA CARMEN TOREADOR ESCAMILLO. NEŽ NIM A DONEM JOSEHO VYPUKLA RVAČKA V POSLEDNÍ CHVÍLI ZACHYTLA ČÍŠI RUKA VRAŽEDNÝ ÚDER DONA JOSEHO

ZADŘÍ JOSE!

CO MI MÁŠ PŘINĚT, CARMEN, MI ZACHRÁLA ŽITÍ!

NECHTE SPOLU, MÁMĚ PRÁCI, A VY, ESCAMILLO, JĚJTE PO SVŮJÍ A NEKŮŤ ŽALŮ!

DOVOLETE JEN, ABYCH POKVAL TĚ VESPOLENE, NEBO TO SBĚRALY JOU MNĚ NA VELKÝ ZÁVING BYL ZAC!

NEODRŽÍ MNE CARMEN, SIC SAM BŮH TĚ SPASÍ! JEN DÁLĚ, JEN DÁLĚ, TĚ MÁMĚ ČAS! TĚCHŮ, ZLA SE, ŽE JSEM SLYŠEL HLAS!

CO ZDE ESKŮS, NEZNÁMÁ?

MÁM VZKAZ PRO DONA JOSEHO:

MATKA HO VOLÁ

JEN JOJ, DOBRĚ MÁŠ, NEČÍM TI NĚMŮ KRÁŠNĚ MÁŠ

TY MŮJ, CARMEN, DĚJ, JAK SE ČUJÍŠ? MOHLA BYS AJ TY VOJNĚ PĚŠ S NOVOU LÁBKOU SOŠE HRAJ? NE! NIKDY NE! NECHŤ DÁN ŽVOT, PĚŠ JE V ZADÍ, MÁŠ CARMEN, JÁ V OBEJŮ OKŮ JĚJ DĚJ, LÉČ BRDČÍ NAŠICH PĚŠKU JEN SMĚT SMĚ RŮJ!

VÍŠYS ANE JOSE, TVOJE MÁMĚ PROBI TĚ NĚSTĚNĚJ, NECHŤE DĚL V ŽÁZU SE DRÁT, POŠ, NEDEJ MŮJCE LŮAT

NE, ACH NE, CARMEN JE MĚ, MĚ ŠROCKE K NE LÁSKOU MÁ, BYT I ŠKŮLA JĚJ A MŮ NĚMŮ OBĚMA V OBEJŮ JE DŮM, JĚJ CARMEN PĚŠKU DŮM, AT OSUD MÁJ JE DOKONČAN

JEN SLOVO POSLEDNÍ OKŮ JĚJTE RČ, TVÁ MŮJCE ZVĚ TĚ UMĚRÁJCE

PŘEKŮLÁJNE ANE... VELIKÁ VYHŮZŮ A TVŮ DŮMŮ, ANE JA ČESTŮ!

TO VÍTE, ŽE TO NĚMŮ TĚMŮ PŮMŮMŮT JAKO TEN LIPB VŮLĚMŮ!

COUDĚKA V MŮJCE

VŠAK MŮ DŮM, CARMEN, SE JĚJTE SE DĚMĚ!

TO ANE ALE MŮ?

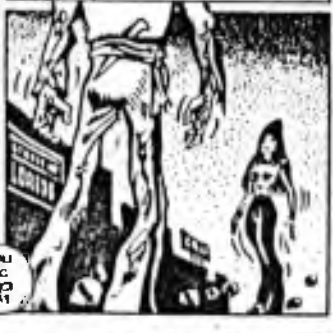

AHA! DADY!

CARMEN

ODKROUVÍME DŮVODY, PROČ JSEM MŮJ KŮSK...
ZMĚNOU, ŽE ANO LUDIA KŮSKA, A VĚSTIL MI, ŽE JSEM
ROZVEDENÝ AŽ DO ÚMŮRÍ VĚSTIL MI, ŽE JSEM
ŽE SE MI CARMENI ŽENIT VŮCHT

V SPŮLE SE JEDNA VĚLINA, ELAMNET
ZLADNA VĚLINA JE, ZAMĚNOU O BRÁNY, V NĚMŽ
VYKREKŮ PRŮKŮRŮ KŮSKAČŮ KŮSKAČŮ

TY JEN SÁM, ESTAMIO, VE T
DŮV ANOČE
SALVE VŮST
VĚLNOV IŠBO
NĚČ, O ŽOU TŮV
LADNA MĚ

CARMEN JEŽ RAKET MOU
HĚD DŮVĚ T MĚDĚ LĚD

DOU MĚ
VŮPĚC
A NĚČ
SE BĚT

DO SI ROVNE, PŮKŮRŮ

